Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καν' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος .	» 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος .	» 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα παλαιότερα ἑκάστου, δραχμὴ λεπ. 50

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ον *Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰανουαρίου 1920* *Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 6*

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Γ'. (Συνέχεια)

Ἀμέσως τὸ πλήρωμα ἄρχισε τὴν ἐργασία. Σκηνὲς στήθηκαν στὴν ἀμμουδιὰ καὶ διοργανώθηκε ἕνας καταυλισμὸς μ' ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ποὺ ὑπαγόρευε ἡ φρόνηση. Γιατὶ ἡ ἀκτὴ ἐκείνη μποροῦσε νὰ κατοικῆται ἢ νὰ συχνάζεται ἀπὸ ἀγριανθρώπους· κι' οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἔχουν πολὺ κακὴ φήμη καὶ πολὺ δικαιολογημένη.

Ὁ «Ξιφίας» βρισκόταν ἀραγμένος ἐκεῖ δυὸ μέρες, ὅταν, στὶς 10 τοῦ Ὀκτώβρη, τὸ πρωΐ, ὁ κυβερνήτης καὶ τὸ πλήρωμα ἄκουσαν δυὸ μακρινὲς κανονιές, ποὺ ἤλθαν ἀπὸ τὸ δυτικὸ μέρος.

Οἱ κανονιὲς αὐτὲς ἄξιζαν μιὰ ἀπάντηση κι' ὁ «Ξιφίας» ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ σάλβα ἀπὸ τρεῖς, ποὺ τὶς ἔρριξε τὸ πυροβολεῖο τοῦ δεξιοῦ του.

Ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστων δὲν εἶχε τώρα παρὰ νὰ περιμένη τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀφοῦ τὸ πλοῖο του ἦταν 's ἐπισκευή, δὲν μποροῦσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν ὅρμο καὶ νὰ στρίψῃ τὸ βορειοανατολικὸ ἀκρωτήρι. Ἔπρεπε νὰ περάσουν κάμποσες ἡμέρες γιὰ νὰ μπορέσῃ πάλι νὰ ταξειδέψῃ. Ἦταν ὅμως βέβαιος πὼς οἱ κανονιὲς τοῦ «Ξιφία» εἶχαν ἀκουσθῆ, ἀφοῦ ὁ ἄνεμος φυσοῦσε ἀπὸ τὴ θάλασσα, κι' ἐπερίμενε πὼς θὰ φανῇ κανένα πλοῖο μπροστὰ στὸν ὅρμο, ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα.

Τοποθετήθηκαν λοιπὸν στὰ κατάρτια σκοποί, μὰ ὡς τὸ βράδυ, κανένα πανὶ δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμη. Ἡ θάλασσα ἦταν ἔρημη στὰ βορεινά, ἔρημη ἐπίσης καὶ στὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ τὸ περιώριζε ἡ καμπύλη τοῦ ὅρμου. Ὅσο γιὰ νὰ βγάλουν ἔξω ἄγημα καὶ νὰ τὸ στείλουν πρὸς ἀναγνώριση, ὁ φρόνιμος κυβερνήτης δὲν τὸ ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο, γιατὶ φοβόταν μὴν ἐκτεθῇ σὲ κανένα κακὸ συναπάντημα. Ἄλλως τε οἱ περιστάσεις δὲν τὸ ἀπαιτοῦσαν ἀναγκαστικά. Μόλις τελείωναν οἱ ἐπισκευὲς τοῦ «Ξιφία», ὅταν κιὰ ἡ κορβέττα θὰ μποροῦσε ναφήσῃ τὸ ἀραξοβόλι της, δὲν θὰ εἶχε παρὰ νὰ κάμῃ τὸ γύρο τῆς χώρας ἐκείνης, ποὺ εἶχαν ἐξακριβώσει μάλιστα καὶ τὴ γεωγραφική της θέση—19°30' πλάτος καὶ 114°5' μῆκος ἀνατολικὰ τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς νήσου Φέρου, ποὺ ἀνήκει στὰς Καναρίους νήσους τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ.

Πέρασαν τρεῖς ἡμέρες χωρὶς νὰ παρουσιασθῇ τίποτα καινούργιο. Μόνο μιὰ μεγάλη τρικυμία σηκώθηκε, ὁ «Ξιφίας» ὅμως, ἀσφαλισμένος στὸν ὅρμο του, δὲν ἔπαθε τὸ παραμικρό.

Στὶς 13 τοῦ Ὀκτώβρη, ἀκούσθηκαν πάλι κανονιές, ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος ποὺ εἶχαν ἀκουσθῆ κι' οἱ πρῶτες. Κάθε κανονιὰ χωρίζονταν ἀπὸ τὴν ἄλλη μὲ διάλειμμα δύο λεπτῶν. Κι' ὁ «Ξιφίας» ἀποκρίθηκε μ' ἄλλες ἑπτὰ κανονιές, μὲ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα χωρισμένες.

Ἐπειδὴ οἱ κρότοι ποὺ ἄκουσαν ἦταν οἱ ἴδιοι, δηλαδὴ οὔτε πιὸ δυνατοί, οὔτε πιὸ ἀδύνατοι ἀπὸ τὴν ἄλλη φορά, ὁ κυβερνήτης ἐσυμπέρανε, ὅτι τὸ πλοῖο ποὺ κανονοβολοῦσε, οὔτε εἶχε ἀπομακρυνθῆ, οὔτε εἶχε πλησιάσει· ἔμενε στὴν ἴδια θέση.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κατὰ τὶς τέσσερες τὰπόγεμα, ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστων, περπατῶντας στὴ γέφυρα, μὲ τὰ κιάλια στὰ μάτια, εἶδε μιὰ μικρὴ βάρκα. Εἶχε μέσα δυὸ ἀνθρώπους κι' ἔπλεε ἀνάμεσα στοὺς βράχους ποὺ ἦταν μπροστὰ στὰκρωτήρι. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ὁλόμαυροι, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἦταν ἰθαγενεῖς, Μαλαῖοι ἢ Αὐστραλοί. Ἡ παρουσία τους ἔδειχνε πὼς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς ἦταν κατοικημένο. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πάρουν τὰ μέτρα τους, μὴ τοὺς γινόταν καμμιὰ ἐπίθεση,—πρᾶγμα ὄχι ἀσυνείθιστο στὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.

Ὡς τόσο ἡ βαρκούλα ἐπλησίαζε,—ἕνα εἶδος καγιάκ. Τὴν ἄφησαν νὰ πλησιάσῃ. Ἀλλὰ ὅταν δὲν ἀπεῖχε παρὰ καμμιὰ διακοσαριὰ μέτρα ἀπὸ τὴν κορβέττα, οἱ δυὸ ἰθαγενεῖς ἀκούστηκαν νὰ φωνάζουν σὲ μιὰ γλῶσσα ὅλως διόλου ἀκατάληπτη.

Ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστων κι' οἱ ἀξιωματικοί του ἐκούνησαν τὰ μαντήλια τους καὶ σήκωσαν τὰ χέρια, γιὰ νὰ δεῖξουν πὼς δὲν εἶχαν ὅπλα. Τὸ καγιάκ

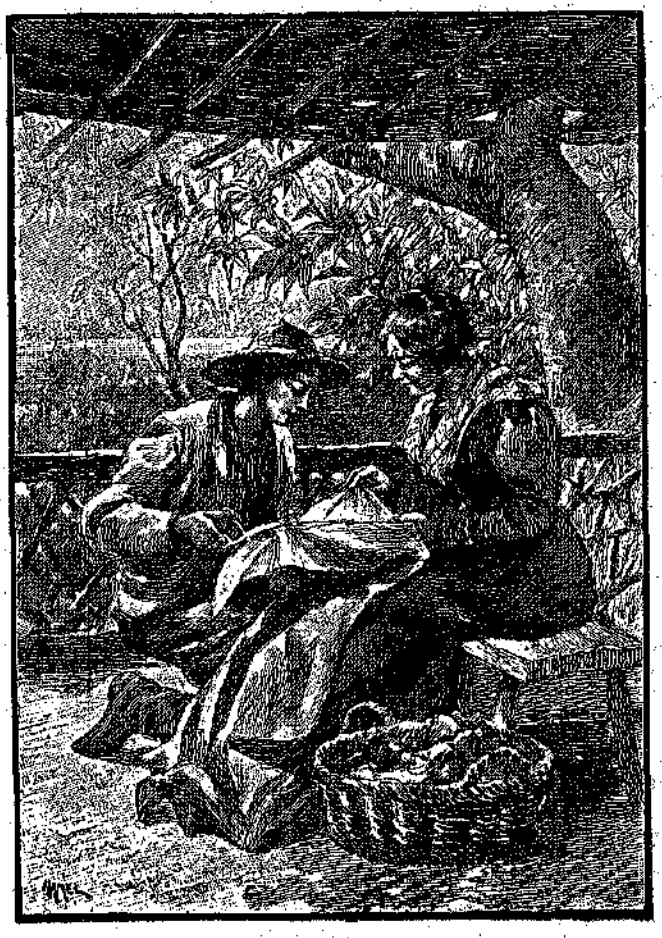

Ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ μητέρα του.

δμως δὲν ἔδειξε διάθεση νὰ πλησιάση περισσότερο. Καὶ σὲ λίγο γύρισε πίσω καί, σπροχνώμενο ἀπὸ μιὰ δυνατὴ κωπηλασία, χάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι.

Ὅταν ἐδράδυασε, ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστων ἔκαμε συμβούλιο μὲ τοὺς ἀξιωματικούς του. Ἔπρεπε νὰ στείλουν τὴ μεγάλη βάρκα νὰ ἐξερευνήση τὴ μεσημβρινὴ ἀκτή. Τὶς κανονιὲς ποὺ ἀκούσθηκαν τὸ πρωί, δὲν τὶς εἶχαν ρίξει βέβαια οἱ ἄγριοι ποὺ εἶδαν στὸ καγιάκ. Κάποιο πλοῖο θὰ βρισκόταν στὰ δυτικὰ τοῦ νησιοῦ,—γι' αὐτὸ δὲν χωροῦσε πιὰ ἀμφιβολία,—κι' ἴσως τὸ πλοῖο αὐτὸ ἦταν σὲ κίνδυνο καὶ ζητοῦσε βοήθεια. Ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ ξεκαθαρισθοῦν.

Ἀποφασίσθηκε λοιπὸν ἡ ἀναγνώριση ἐκείνου τοῦ μέρους γιὰ τὴν ἐπαύριο. Ἡ μεγάλη βάρκα θὰ ριχνόταν στὴ θάλασσα στὶς ἐννιὰ τὸ πρωί. Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστων ἐσταμάτησε τὴν ἐργασία.

Εἶχε φανῆ στὸ ἀκρωτήρι, ὄχι πιὰ τὸ καγιάκ, οὔτε καμμιὰ πιρόγα ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ μεταχειρίζονται οἱ ἰθαγενεῖς· ἀλλὰ ἕνα κομψὸ καϊκάκι εὐρωπαϊκῆς κατασκευῆς, καμμιὰ δεκαπενταριὰ τόννων σκάφος. Καὶ μόλις ἐπλησίασε τὸν «Ἐιφία», ὕψωσε μιὰ σημαία ἄσπρη καὶ κόκκινη.

Πόση ἔκπληξη ἐδοκίμασαν ὁ ὑποπλοίαρχος, οἱ ἀξιωματικοὶ κι' οἱ ναῦτες τῆς κορβέττας, ὅταν εἶδαν μιὰ μικρὴ βάρκα νὰ κατεβαίνη ἀπὸ τὸ κοϊκάκι καί, μὲ ἄσπρη σημαία στὴ πρύμη,—φιλικὸ σημάδι,—νὰ πλέη πρὸς τὸν «Ἐιφία»!

Δυὸ ἄνδρες ἀνέβηκαν στὸ πολεμικὸ καὶ παρουσιάσθηκαν.

Ἦταν Ἑλβετοί, ὁ Ἰωάννης Ζερμάττ κι' ὁ πρωτότοκος γυιός του Φρίτς, ναυαγοὶ τοῦ «Λάντλορδ», ἑνὸς πλοίου ποὺ εἶχε νάκουσθῆ καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια.

Οἱ Ἄγγλοι ἔκαμαν ἐγκάρδιες περιποιήσεις στὸν πατέρα καὶ στὸν γυιό του. Ἔπειτα, αὐτοὶ οἱ δυὸ προσκάλεσαν τὸν κυβερνήτη τῆς κορβέττας στὸ καΐκι κι' ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστων δέχθηκε τὴν πρόσκληση μὲ προθυμία.

Ἐκεῖ ἐγνώρισε ὅλη τὴν οἰκογένεια, ποὺ ὁ κ. Ζερμάττ τοῦ τὴν παρουσίασε μὲ πολὺ δικαιολογημένο καμάρι. Γιατὶ πραγματικῶς ἦταν μιὰ οἰκογένεια θαυμαστή, ποὺ χαιρόσουν νὰ τὴν βλέπης. Πατέρας, μητέρα, παιδιά, ὅλοι ἦταν καλοκαμωμένοι μὲ οἱ μορφές τους φανέρωναν ὑγεία, ἐξυπνάδα, θέληση, καλωσύνη. Ἔπειτα παρουσίασαν στὸν ὑποπλοίαρχο καὶ τὴν Τζέννυ.

— Μὰ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ χώρα, ποὺ τὴν κατοικεῖτε δώδεκα τώρα χρόνια, κύριε Ζερμάττ; ρώτησε αὐτός.

— Τὴν ὠνομάσαμε «Νέα Ἑλβετία», ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, ὄνομα ποὺ ἐλπίζω νὰ τὸ διατηρήση.

— Εἶναι νησί; ρώτησε ὁ Φρίτς.

— Ναί...νησί τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, ποὺ δὲν τὸ ἔχουν σημειωμένο οἱ χάρτες.

— Δὲν τὸ ξέραμε πὼς εἶναι νησί, εἶπε ὁ Ἐρνέστος· γιατὶ ἀπὸ φόβο μὴν κάμουμε κανένα κακὸ συναπάντημα, δὲν ἀφήσαμε ποτὲ αὐτὸ τὸ μέρος τῆς ἀκτῆς.

— Εἴχατε δίκιο, γιατὶ εἴδαμε ἀγρίους....ἀποκρίθηκε ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Ἀγρίους ;.. ἔκαμε ὁ Φρίτς μὲ ἀπορία.

— Βεβαιότατα!...Χθὲς, μέσα σὲ μιὰ πιρόγα, ἢ μᾶλλον σ' ἕνα καγιάκ....

— Ὦ! οἱ ἄγριοι αὐτοὶ δὲν ἦταν παρὰ ὁ ἀδελφός μου κι' ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ Τζὰκ γελῶντας. Μαυρίσαμε τὰ μοῦτρα μας καὶ τὰ χέρια μας, γιὰ νὰ μᾶς πάρετε γιὰ ἰθαγενεῖς..

— Καὶ γιατὶ αὐτὸ τὸ μασκάρεμα;

— Γιατὶ δὲν ξέραμε μὲ ποιοὺς εἴχαμε νὰ κάμουμε, κύριε πλοίαρχε. Κι' ἂν τὸ πλοῖο σας ἦταν κανένα πειρατικό;...

— Τί λέτε! φώναξε ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστων. Εἶναι πλοῖο τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Γ'...

— Μὰ δὲν τὸ ξέραμε μεῖς! ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς. Γι' αὐτὸ κιόλα προτιμήσαμε νὰ γυρίσουμε πίσω σεὶν κατοικία μας, στὸ Φελσενχάϊμ, κι' ἀπὸ κεῖ νὰ ξανάλθουμε ὅλοι μαζύ.

— Προσθέτω, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ, ὅτι δὲν τὸ κάναμε ἀμέσως, γιατὶ ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζὰκ εἶχαν παρατηρήσει ὅτι τὸ πλοῖο σας ἐπισκευάζονταν. Ἤμαστε λοιπὸν βέβαιοι πὼς θὰ τὸ βρίσκαμε στὸν ὅρμο καὶ σήμερα.

Καὶ τώρα φαντασθῆτε τὴ χαρὰ τῆς Τζέννυ, ὅταν ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστων τῆς εἶπε, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ συνταγματάρχη Μόντροζ δὲν τοῦ ἦταν ἄγνωστο. Πρὶν ἀναχωρήσει μάλιστα ὁ «Ἐιφίας» γιὰ τὶς θάλασσες τῶν Ἰνδιῶν, οἱ ἐφημερίδες εἶχαν ἀναγγείλει τὴν ἄφιξη τοῦ συνταγματάρχη στὸ Πόρτσμουθ καὶ κατόπι στὸ Λονδίνο. Ἀπὸ τότε ὅμως, ἐπειδὴ εἶχε βγεῖ φήμη πὼς οἱ ἐπιβάτες καὶ τὸ πλήρωμα τῆς «Δορκάδος» εἶχαν χαθῆ, ἔκτος ἀπὸ τὸν ὑπονα ύκληρο (δεύτερο λοστρόμο) καὶ τρεῖς ναύτες ποὺ βγῆκαν στὸ Σίδνεϋ, ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἔκλαιγε τὴν κόρη του, νομίζοντας πὼς εἶχε πνιγῆ στὸ ναυάγιο. Ὦ τί μεγάλη χαρὰ ποὺ θὰ δοκίμαζε τώρα, μαθαίνοντας πὼς ἡ ἀγαπητή του Τζέννυ εἶχε σωθῆ!...

Ὡστόσο τὸ καΐκι ἑτοιμαζόταν νὰ γυρίση στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας, ὅπου ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ζερμάττ ἐσκόπευαν νὰ φιλοξενήσουν τὸν ὑποπλοίαρχο Λίττλστων. Αὐτὸς ὅμως ἐπέμεινε νὰ τοὺς κρατήση ὡς τὸ βράδυ. Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δέχθηκαν νὰ περάσουν τὴ νύκτα στὸν ὅρμο, στήθηκαν στάκρογιάλι, στὰ πόδια τῶν βράχων, τρεῖς σκηνές, μιὰ γιὰ τὸν κ. καὶ τὴν κυρία Ζερμάττ, μιὰ γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ μιὰ γιὰ τὴν Τζέννυ. Μόντροζ.

Καὶ τότε ἡ οἰκογένεια Ζερμάττ μπόρεσε νὰ διηγηθῆ τὴν ἱστορία της στοὺς Ἄγγλους, μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ βγῆκε στὴ «Νέα-Ἑλβετία». Φυσικώτατα, ὁ κυβερνήτης κι' οἱ ἀξιωματικοί του ποὺ τὴν ἄκουσαν μὲ ζωηρότατο ἐνδιαφέρο, ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ κτίρια τῆς μικρῆς ἀποικίας, τὶς φυτεῖες, τὶς διάφορες ἐγκαταστάσεις καὶ τὶς ἄνετες κατοικίες τοῦ Φελσενχάϊμ καὶ τοῦ Φαλκενχόρστ.

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα λαμπρὸ γεῦμα ποὺ δόθηκε στὸ κατάστρωμα τοῦ «Ἐιφία», ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Ζερμάττ, τὰ τέσσερα παιδιά τους κι' ἡ Τζέννυ ἀποχαιρέτησαν τὸν ὑποπλοίαρχο Λίττλστων καὶ πῆγαν νὰ πλαγιάσουν στὶς τέντες τους, στὸ ἀκρογιάλι τοῦ μικροῦ ὅρμου.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ὁ κ. Ζερμάττ ἐθεώρησε χρέος του νὰ πῆ στὴ γυναῖκα του αὐτά:

—Ἀγαπητή μου Μπέτση, μᾶς παρουσιάζεται εὐκαιρία νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν Εὐρώπη, νὰ ξαναϊδοῦμε τοὺς πατριῶτες μας καὶ τοὺς φίλους μας...Ἀλλὰ πρέπει νὰ συλλογισθοῦμε, ὅτι ἡ θέση μας τώρα ἀλλάζει... Ἡ Νέα-Ἑλβετία δὲν εἶναι πιὰ ἓν ἄγνωστο νησί...Κι' ἄλλα πλοῖα δὲν θὰργήσουν νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν...

— Ποῦ θέλεις νὰ καταλήξης ;...ρώτησε ἡ κυρία Ζερμάττ .

— Θέλω νὰ ποφασίσουμε! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, ἂν πρέπη ἢ ὄχι νὰ ἐπωφεληθοῦμε τῆς εὐκαιρίας.

—Αὐτό, εἶπε ἡ Μπέτση, συλλογίζομαι κι' ἐγὼ κάμποσες τώρα ἡμέρες, καὶ ἄκουσε σὲ τί συμπέρασμα ἔρθασα : Γιατὶ νὰφίσουμε αὐτὸ τὸν τόπο, ὅπου ζοῦμε τόσο εὐτυχισμένοι ;..Γιατὶ νὰ θελήσουμε νὰ ξαναδέσουμε τὶς ἀλυσίδες μὲ τὸν κόσμο, ποὺ ὁ καιρὸς κι' ἡ ἀπουσία μᾶς τίς ἔκασαν ; Ἔχουμε φθάσει σὲ μιὰ ἡλικία ποὺ ὁ ἄνθρωπος θέλει τὴν ἡσυχία του. Εἶναι πιὰ γιὰ μᾶς οἱ περιπέτειες καὶ οἱ κίνδυνοι ἑνὸς τόσο μεγάλου ταξειδιοῦ ;

— Μπράβο, ἀγαπητή μου Μπέτση! φώναξε ὁ κ. Ζερμάττ, φιλῶντας τὴν γυναῖκα του μ' ἐνθουσιασμό. Ἐσὺ μὲ κατάλαβες! Ναί, θὰ ἦταν σχεδὸν ἀχαριστία στὴ Θεία Πρόνοια νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴ Νέα-Ἑλβετία μας!...Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γιὰ μᾶς... Τὰ παιδιά μας....Τί θὰ ποῦν τὰ παιδιά μας ;

Ἡ κυρία Ζερμάττ στάθηκε λίγο σκεπτική.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΥΛΙΑ

Στὸν Μ. Μαλακάση

Τὶ μελωδίες ἀστείρευτες
τὸ θεῖο κελάδημά σας,
Τῆς δμορφης καρδοῦλας σας
ξεχείλισμα, ὦ πουλιά!
Πλατειὰ ἡ καρδιά μου ἀνοίγεται
νἀκούσῃ τὴ δικιά σας
Καὶ νὰ ρουφήξῃ ἀχόρταγα
τὴν πλούσια σας λαλιά.

Ἡ τρυφερή σας ἡ ζωή,
πουλιά μου, εἶναι ἡ φωνή σας.
Κάθε χαρά, ἢ λαχτάρα σας,
ἢ πόνος σας κρυφός.
Βρύση ἀναβρύζει, κρύσταλλο,
ποτάμι, ἡ μουσική σας
Νὰ ξεχυθῆ στὰ χρώματα,
στὰ μύρα καὶ στὸ φῶς.

Ἔτσι ἀκριβός σας ἀδερφὸς
κι' ὁ ποιητής, ἀπάνω
Στὴ λύρα ὅλη του ἡ ζωή
ὡραῖο θἀναλυθῆ.
Καὶ τραγουδάει, διαβαίνοντας
τὸν κόσμο αὐτὸ τὸν πλάνο,
Μαζὺ μὲ τὸ τραγούδι του
στάστέρια νὰ χαθῆ.

ΑΡ. ΚΑΡΑΒΑΣ

ΦΟΒΟΥΜΑΙ!

(Κωμικὸς μονόλογος)

— Ναί, εἶμαι φοβητσιάρα καὶ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα μὲ κάνει πολὺ δυστυχισμένη γιατὶ σᾶς βεβαιῶ δὲν βλάπτω ἄλλον παρὰ τὸν ἑαυτό μου.

Ὅσο εἶναι μέρα, κάτι γίνεται, ἂν καὶ δὲν μπορῶ νὰ μὴ φοβοῦμαι λιγάκι ὅταν μάφίνουν ὁλομόναχη στὸ σπίτι.

Στὸ σαλόν: ἔχουμε μιὰ εἰκόνα, ποὺ ἔχει ζωγραφισμένο τὸν πατέρα τοῦ παπποῦ τοῦ μπαμπᾶ, ἕνα γέρο κύριο μὲ μεγάλα γένεια καὶ μὲ κάτι μάτια ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ κάνει ὁ μπαμπᾶς ὅταν δὲν εἶμαι φρόνιμη.

Ἔ λοιπόν! ἄς πάω σὲ ὁποια γωνιὰ θέλω, τὸ βλέμμα του μακολουθεῖ παντοῦ.. Τότε τί ἔκαμα κι' ἐγώ ; Δὲν ξαναπάτησα ποτὲ πιὰ στὸ σαλόνι.

Ὦ! μὰ πρὸ πάντων τὴ νύκτα, τὸ πρᾶγμα γίνεται γιὰ μένα τρομακτικό! Μόλις βραδυάση, μοῦ φαίνεται πὼς τὰ δένδρα τοῦ κήπου παίρνουν μορφὲς τεράτων. Ἂν ἡ μαμμὰ μὲ στεῖλη γιὰ καμμιὰ παραγγελία, τραγουδῶ σ'ὅλο τὸν δρόμο, γιατὶ μὲ τὴ σιωπὴ φοβοῦμαι περισσότερο.

Τὸν χειμῶνα, ὅταν ὁ ἀέρας μουγγρίζη μέσα στὸ τζάκι ἢ κάτω ἀπὸ τὶς πόρτες, τότε εἶναι ποὺ δὲν ξέρω ποῦ νὰ κρυφθῶ!

Δὲν τολμῶ ποτὲ νὰ πάω νὰ πλαγιάσω ὁλομόναχη...Ἔπρεπε νὰ ντρέπουμαι νὰ τὸ λέγω, μὰ ἔτσι εἶναι: πάντα μὲ συνοδεύουν ἢ ὁ μπαμπᾶς ἢ ἡ μαμμά. Δὲν φεύγουν παρὰ ἀφοῦ γδυθῶ καὶ κουκουλωθῶ μὲ τὰ σκεπάσματά μου.

Μόλις φύγουν, μοῦ φαίνεται πάντα πὼς ἀκούω κρότους στὴν κάμαρα...Σηκόνονται οἱ τρίχες μου...Πότε τρίζει τὸ ντουλάπι, πότε τὸ τραπέζι...ποῦ νὰ κοιμηθῶ!...

Προχθὲς τὴ νύκτα μάλιστα ἄκουσα ἕνα ποντικάκι ποὺ ἔτρεχε κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι μου. Φοβήθηκα τόσο, ποὺ θέλησα νὰ φωνάξω «βοήθεια!» μὰ ἀδύνατο, ἡ φωνή μου δὲν ἔβγαινε...θαρρεῖς πὼς βουβάθηκα μονομιᾶς. Τότε λοιπὸν, τράβηξα τὸ σεντόνι μου καὶ τὸ πάπλωμά μου πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, γιὰ νὰ μὴ βλέπω πιὰ μήτε νἀκούω τίποτα.

Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ διορθωθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄτιμο ἐλαττωμα, μὰ μὲ μιὰ συμφωνία...νὰ μὴ μὲ περιγελάστε πολὺ γι' αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα...

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΡΑΜΟΥΖΑ

Σφυρίζουν· σφυρίζουν· αὐτὲς τὶς ἡμέρες τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς μου σφυρίζουν ἀπελπιστικά. Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ ὑπαρξοῦλα βρίσκει ἕνα νέο καὶ θρυβώδη τρόπο νὰ ἐκδηλωθῆ καὶ ἔννοεῖ νὰ τὸν χορτάση.

Ἐμεῖς, οἱ πιὸ μεγάλοι, εἴμαστε πιὸ ψυχροί· κάποια ἐλαφρὴ μελαγχολία γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ φεύγει, κάποια δυσθυμία γιὰ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶναι συννεφιασμένη. Ἔπειτα, καὶ κάποια ἀνησυχία γιὰ τὸν νέο χρόνο· σκεπτικοί, κάνομε τὸν ἀπολογισμὸ τοῦ παληοῦ, ρίχνομε μιὰ ματιὰ στὶς φιλοδοξίες μας, σβύνομε ὅσες ἐπραγματοποιήθηκαν, σημειώνομε ἕνα σταυρὸ στὶς ἄλλες, μετιζοῦμε, ἀναστενάζομε κάπου 'στὴ θιαστικὴ αὐτὴ ἐπιθεώρηση. Ὅμως, ὅπως γιὰ κάθε μιὰ γνωριμία καινούργια, αἰσθανόμαστε μιὰ δυσπιστία 'στὸν καινούργιο χρόνο· θέλομε νὰ τὸν πλησιάσωμε πιὸ κοντά· νὰ μᾶς πῆ τὸ μυστικό του· νὰ τὸν ψυχολογήσωμε ἀπὸ καμμιὰ λεπτομέρεια, ἀπὸ κανένα ἀσήμαντο «γοῦρι» ἢ «γρουσουζιά»· πρέπει νὰ συλλάβωμε κάποιο χαρακτηριστικό του, νὰ πληροφορηθοῦμε τὶς διαθέσεις του ὁπωσδήποτε.

* * *

Στὸ δρόμο, σφυρίζουν, σφυρίζουν. Εἶναι κάπου-κάπου ἐνοχλητικό...Γιὰ 'δές τα! Τὶ ἀκαλαίσθητα παιγνίδια! Μιὰ ἀρκούδα μὲ μιὰ χονδροειδέστατη προβειά, ἕνα ἄλογο μὲ μιὰ οὐρὰ ἐξωφρενική! Ἄ, τὰ παιγνίδια τὰ δικά μας ἦταν πιὸ κομψά, πιὸ χαριτωμένα, ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἐσκουντούσαμε μὲ τὸ ἄκρο τοῦ χεριοῦ δυσαρεστημένοι γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς μαμᾶς καὶ τοῦ μπαμπᾶ. Κρῖμα! Τὸ παιχνίδι εἶναι κάτι ἀπὸ κεῖνα ποὺ πρωτοαγαπᾶ τὸ παιδί. Πρέπει νὰ προσέχουν πολὺ τὰ παιχνίδια· τὸ παιδὶ μορφώνει ἀρκετὰ τὸ γοῦστο του, ἀπὸ τὰ πράγματα αὐτά, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνη. Τὶ φτωχὰ παιχνίδια! Καὶ ὅμως τὰ παιδιὰ εἶν' εὐτυχισμένα! Γιὰ πόσο ; γιὰ σήμερα, γιὰ αὔριο, γιὰ μεθαύριο. Ὕστερα ἕνα κολοβὸ ἄλογο, μιὰ ἀρκούδα μαδημένη καὶ μιὰ καραμούζα βραχνὴ σὰν νὰ ἔχη φαρυγγίτιδα.

Ἐμεῖς, οἱ πιὸ μεγάλοι, Θεέ μου! Εἴμαστε τόσο νέοι ἀκόμη καὶ ὅμως μᾶς φαίνεται πὼς ὅλ' αὐτὰ μᾶς εἶναι τόσο γνωστά! Ἴσως ἔχομε ἀκόμη τὴ διάθεση νὰ «τσυλήσουμε» τὸ σιδηρόδρομο ἀπάνω 'στὸ τραπέζι, μὰ εἶναι τὸ ἴδιο σὰν ὅταν ζητοῦμε πάλι τὰ παλιὰ παραμύθια, γιὰ νὰ τὰ εἰρωνευθοῦμε 'στὸ βάθος. Ἔπειτα, τὰ παιχνίδια τῶν μικρῶν τὰ μεταχειριζόμαστε τόσο βάναυσα, τόσο πρόστυχα! Μόλις καὶ μετὰ βίας συγκατανεύουν νὰ μᾶς τὰ δώσουν καὶ μᾶς παρακολουθοῦν μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα! Τὰ χτυποῦμε, τὰ σπρώχνομε, δὲν μᾶς ἱκανοποιοῦν, ὅπως ἱκανοποιοῦν τὰ λεπτὰ χεράκια τῶν παιδιῶν· ἕνα χοντρὸ ἀστεῖο τῆς ἀνυπομονησίας μας μπορεῖ νὰ βρέξη 'στὰ δάκρυα δυὸ γαλανὰ ματάκια.... Τὶ να γίνη! Τὰ ἔχομε συνηθίσει. Ἐδιασθήκαμε τόσο νὰ τὰ συνεθίσωμε!

* * *

Ἕνας μικρὸς φυσᾶ μιὰ καραμούζα· καὶ αὐτὴ σφυρίζει· αὐτὸ εἶν' ὅλο! Καὶ ὅμως, ὁ μικρὸς εἶναι κατακόκκινος, ὄχι τόσο ἀπὸ τὸ φύσημα, ὅσο ἀπὸ εὐτυχία! Πῶς νὰ τὸν μαλώσῃ κανείς! Στέκει μόνο καὶ ἀπορεῖ. Φυσᾶ, σφυρίζει, θήχει, πνίγεται,—καὶ γι' ὅλα αὐτά, τὶ τὸν ἀποζημιώνει ; Καὶ φυσᾶ ἀπ' τὸ πρωί! Καὶ φυσᾶ ὡς τὸ βράδυ! Καὶ ἂς ἐδοκίμαζε κανεὶς νὰ τοῦ πάρη τὴν καραμούζα! Δὲν θὰ τοῦ τὸ συγχωροῦσε ποτέ. Ἀντὶ νἀνοίξω καὶ νὰ τὸν μαλώτω, θἄνοιγα νὰ τοῦ πῶ μὲ δυὸ λόγια ἕνα πικρὸ ἐπιμύθιο, ποὺ θὰ τῶλεγα μᾶλλον γιὰ τὸν ἑαυτό μου: «Φύσα, παιδί μου· φύσα ὡς που νὰ κουρασθῆς. Πρόσεξε μόνο, μὴ πάη ποτὲ ὁ νοῦς σου γιατὶ φυσᾶς καὶ ὡς πότε θὰ φυσᾶς καὶ τί βγαίνει ἀπ' ὅλο αὐτό. Τ' ἀκοῦς ; Πρόσεξε καλά. Καὶ μάθε κι' ἕνα ἄλλο: ἡ εὐτυχία, ποὺ ἀκοῦμε τόσος λόγος νὰ γίνεται γι' αὐτήν, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο : ἀπαράλλαχτη μιὰ καραμούζα».

Ἔκαμα νὰ τοῦ τὸ πῶ, ἐνθουσιασμένος ποὺ τὸ ἀνακάλυψα! Μὰ ἐσκέφθηκα, πὼς δὲν θὰ τὸ καταλάβη. Ἂν τὸ καταλάβαινε, θἄταν πιὰ περιττό!..Τὶ παράξενο! Πολλὲς συμβουλές μας δὲν θὰ εἶχαν ἄλλο προορισμό, παρὰ νὰ χρησιμεύουν γιὰ Τίτλοι 'στὴν πρώτιμη σοβαρότητά μας.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Δὲν εἶναι, μοῦ φαίνεται, καὶ τόσο ἀνεξήγητο τὸ ὅτι συχνὰ ξένους, ἀδιάφορους ἢ κι' ἐχθρούς, μὲ κόπο καὶ μὲ ζημία μας, τοὺς σπρώχνουμε νἀναιβοῦν : Μᾶς λέει τὸ ἔνστικτο πὼς μόνο σὰν φθάσουν στὴν πιὸ ψηλὴ κορυφή, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ εἶναι ἀκίνδυνοι.

* * *

Ὦ σὺ ποὺ κόβεσαι γιὰ τὴν ἀλήθεια καί, λέγοντάς την σὲ καιρὸ ἢ πρόσωπο ἀκατάλληλο, φέρνεις τὴν πιὸ μεγάλη καταστροφή,—πόσο χειρότερος ἀπὸ τὸν κοινὸ ψύστη εἶσαι!

Ε. Α.

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ»

Ἀγαπητοί μου,

Ἐ προηγούμενη ἐπιστολή μου, κάπου μεταχειρίσθηκα τὸν ὅρο «φιλολογικὴ συνείδηση». Καὶ πολλοὶ φίλοι μας μὲ ρωτοῦν τώρα, τί πρᾶγμα ἐννοῶ μ' αὐτὸν καὶ τί σχέση, ἢ τί διαφορὰ ἔχει ἡ φιλολογικὴ συνείδηση ἀπὸ τὴν ἄλλη, νὰ ποῦμε τὴν κοινή. Εὐχαρίστως νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω, γιατί αὐτὸ θὰ μοῦ δώση κι' ἀφορμὴ νὰ σᾶς πῶ μερικὰ πράγματα, ποὺ πρέπει ἀπὸ νωρὶς νὰ τὰ κατέχουν ὅλοι, καὶ μάλισα ὅσοι — (στὸν κόκλο μας δὲν εἶναι λίγοι) — φιλοδοξοῦν νὰ γίνουν μιὰ μέρα ἄνθρωποι τῶν Γραμμάτων, νὰ καταταχθοῦν στὸ στρατὸ τοῦ Πνεύματος, ποὺ ἡ ἀποστολή του εἶναι νὰ κάνη τὸν κόσμο ἠθικώτερο, τελειότερο, εὐτυχέστερο, — νἀναδειχθοῦν στὴ Φιλολογία, νὰ πάρουν ἴσως καὶ τὸ Ἀριστεῖο, νὰ μποῦν τέλος καὶ στὴν Ἀκαδημία, ποὺ ἀνοίγει σὲ λίγο. Λοιπόν, μὲ δυὸ λόγια, «φιλολογικὴ συνείδηση» εἶναι ἡ συνείδηση ποὺ ἔχουν, ἢ καλύτερα, ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν οἱ ἀνώτεροι αὐτοὶ ἄνθρωποι.

Ἡ ἄλλη, ἡ κοινὴ νὰ ποῦμε συνείδηση, ἐκείνη ποὺ ἔχει, ἢ πρέπει νὰ ἔχη, κάθε ἄνθρωπος, δὲν ἀρκεῖ. Ἕνας λόγιος ἄξαφνα, μικρὸς ἢ μεγάλος ἀδιάφορο, — τόσο μικρὸς σὰν αὐτοὺς ποὺ πρωτοφαίνουνται στὴ Σελίδα μας, ἢ τόσο μεγάλος σὰν αὐτοὺς ποὺ μπαίνουν τώρα στὴν Ἀκαδημία, — μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ πιὸ καλός, ὁ πιὸ τίμιος, ὁ πιὸ λεπτὸς κι' ὁ πιὸ εὐσύνειδητος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἄμα δὲν ἔχη κι' ἐκεῖνο ποὺ λέμε «φιλολογικὴ συνείδηση», τοῦ λείπει τὸ πιὸ σπουδαῖο, ὕστερ' ἀπ' τὸ τάλαντο, ἐφόδιο. Ἢ καλύτερα, ἄμα δὲν ἔχη ἐκεῖνο, εἶναι ζήτημα ἂν ἔχη κι' αὐτό. Γιατὶ ἴσια-ἴσια μὲ τὸ τάλαντο, μὲ τὴν ἀξία, μὲ τὸ ἔργο, γεννιέται κι' ἡ φιλολογικὴ συνείδηση, ἐκείνη ποὺ ξέρει νὰ σέβεται τὸ τάλαντο, τὴν ἀξία καὶ τὸ ἔργο τοῦ ἄλλου.

Ἄνθρωπος χωρὶς τάλαντο, χωρὶς ἀξία, χωρὶς ἔργο, λόγιος ἀτὸ κείνους ποὺ γελᾶνε τεχνικὰ τὸν κόσμο πὼς εἶναι κάτι τι κι' ἀποκτοῦν ἕνα ψεύτικο ὄνομα, — γιατὶ δυστυχῶς ὑπάρχουν καὶ τέτοιοι, — δὲν μπορεῖ φυσικὰ νὰ σεβασθῆ οὔτε ἔργο, οὔτε ἀξία, οὔτε τάλαντο. Μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία, σὰ νἄκανε τὴν πιὸ θεάρεστη πράξη, εἶναι ἱκανὸς ἀντιγράψη τὸ ξένο ποίημα, διήγημα ἢ δρᾶμα καὶ νὰ τὸ παρουσιάση γιὰ δικό του. Εἶναι ἱκανός, ἂν γράφη κριτικὴ σὲ καμμιὰ ἐφημερίδα, νὰ τὸ κτυπήση ὅταν εἶναι ἔργο ἐχθροῦ του ἢ νὰ τὸ ἐπαινέση ὅταν εἶναι ἔργο φίλου του, ἐνάντια πάντα στὴν ἐνδόμυχη πεποίθησή του. Εἶναι τέλος ἱκανός, ἂν τὸν βάλουν στὴν Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀρ.στείου, νὰ καταψηφίση ἕνα ἐχθρό του καὶ νὰ ψηφίση ἕνα φίλο του, τὴ στιγμὴ ποὺ ξέρει καλά, πὼς ὁ δεύτερος ἀξίζει χίλιες φορὲς περισσότερο ἀπὸ τὸν πρῶτο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔχει ἄρα γε συνείδηση γενικά; Ὄχι, δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε. Μπορεῖ ἄξαφνα, ἂν βρῆ ἕνα σακκουλάκι λίρες στὸ δρόμο ἢ ἕνα διαμαντένιο δακτυλίδι, νὰ τρέξη νὰ τὸ παραδώση στὴν Ἀστυνομία. Μόνο ἂν βρῆ ἕρματο, ἀδέσποτο, ἕνα φιλολογικὸ ἔργο ξένο, μπορεῖ νὰ τὸ κάμη δικό του χωρὶς τὴν ἐλάχιστη τύψη. Τὸν ἐχθρό του, ποὺ θὰ τὸν πετύχαινε 'ς ἕνα μέρος ἐρημικό, μονάχο καὶ ἄοπλο, θὰ ἐδίσταζε πολὺ νὰ τὸν δολοφονήση. Τί λέω; θἀποτροπιαζόταν καὶ μόνο στὴν ἰδέα ἑνὸς τέτοιου ἐγκλήματος. Τὸ βιβλίο ὅμως τοῦ ἐχθροῦ του τὸ δολοφονεῖ μιὰ χαρά. Δὲν τὸ θεωρεῖ κι' αὐτὸ σὰν ἕνα πρᾶγμα ζωντανό, ἔμψυχο, ποὺ ἀξίζει τόλιγώτερο ὅσο κι' ἕνας ἄνθρωπος.

Γιατὶ τοῦ λείπει ἡ «φιλολογικὴ συνείδηση». Κι' ἂς ἔχη τὴν ἄλλη, τὴν κοινή. Ὅταν εἶναι δυὸ συνειδήσεις, χωριστές, ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νἄχη καὶ τὶς δυό, μπορεῖ νἄχη μόνο τὴ μιά, μπορεῖ νὰ μὴν ἔχη καὶ καμμιά. Ἐγὼ ἐγνώρισα στὴ ζωή μου, ἢ ἐδιάβασα σὲ βιβλία γιὰ ποιητές, γιὰ συγγραφεῖς, ποὺ στάθηκαν κλέφτες, φονιάδες, χαρτοπαῖκτες, παραλυμένοι, παλιάθρωποι. Ἀλλὰ τὰ ξένα ἔργα τὰ σέβουνταν, κι' οὔτε τἄκλεβαν, οὔτε τὰ δολοφονοῦσαν μὲ μιὰ ἀδικία. Γιατὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἐλαττωματικοί, ποὺ δὲν εἶχαν τὴν κοινὴ συνείδηση, εἶχαν τὴ φιλολογική.

Αὐτὸ ἴσως θὰ σᾶς φανῆ παράξενο καὶ θὰ πῆτε. Ἄνθρωπος ποὺ δὲν διστάζει νὰ κλέψη, νἀρπάξη, νὰ οἰκειοποιηθῆ ἕνα πορτοφόλι, ἢ νἀρνηθῆ τὴν ὑπογραφή του 'ς ἕνα συνάλλαγμα, ἢ νὰ κάμη μιὰ πλαστογραφία ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη κατεργαριά, ἀσυνειδησία, ἀτιμία, — θὰ ἐδίσταζε νὰ κλέψη μιὰ ἰδέα, μιὰ φόρμα, ἢ νὰ ἐπαινέση τὸ ἀνάξιο ἔργο ἑνὸς φίλου του, ἑνὸς ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε χρήματα, ἢ νὰ κατηγορήση τὸ ἄξιο ἔργο ἑνὸς ἐχθροῦ του; Καὶ ὅμως συμβαίνει! Τὰ παραδείγματα βέβαια εἶναι σπάνια, ἐξαιρετικά· ἀρκετὰ ὅμως γιὰ νὰ μαρτυρήσουν, ὅτι οἱ δυὸ συνειδήσεις εἶναι δυὸ πράγματα χωριστά. Συνήθως, τὶς περισσότερες φορές, οἱ πνευματικοὶ ἐργάτες ἔχουν καὶ τὰ δυό. Εἶναι εὐσυνείδητοι ἄνθρωποι κι' εὐσυνείδητοι φιλόλογοι. Μόνο ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, δυστυχῶς, ὁ κανένας αὐτὸς ἔχει πολλὲς ἐξαιρέσεις. Βλέπετε λογίους μὲ ὄνομα, κάποτε καὶ μὲ κάποια ἀξία, ἀλλὰ μὲ τόσο λίγη φιλολογικὴ συνείδηση, ὥστε νἀντιγράφουν ἀσύστολα καὶ νὰ μιμοῦνται ἀδιάντροπα ξένους ποιητὲς καὶ συγγραφεῖς, — κάποτε καὶ δικούς μας, — ἢ νὰ μιλοῦν, νὰ γράφουν κριτικὲς καὶ νὰ ψηφίζουν κατὰ τὶς προσωπικές τους συμπάθειες ἢ ἀντιπάθειες, καὶ κατὰ τὰ συμφέροντά τους. Γιατὶ 'ς αὐτοὺς πλεονάζει ἡ ἐμπάθεια κι' ὁ φθόνος· κι' ὁ φθόνος προπάντων ἀποκοιμίζει τὴ συνείδηση.

Προσέχετε τώρα σεῖς ποὺ ἔχετε τὶς εὐγενικὲς φιλοδοξίες. Μὴν ἀφήσετε ποτὲ νὰ ἐλαττωθῆ ἢ νὰ σβυσθῆ ἡ φιλολογικὴ συνείδηση ποὺ, ἂν ἔχετε τάλαντο, θὰ τὴν ἔχετε μέσα σας κι' αὐτή, γιατὶ εἶναι ἔμφυτα καὶ τὰ δυό. Ἀλλὰ καὶ τὰ δυὸ ἐπίσης ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ καλλιέργεια. Καὶ γιὰ νὰ καλλιεργήσετε τὴ φιλολογική σας συνείδηση, πρέπει πρῶτα νὰ μάθετε τὴ μεγάλη της ἀξία καὶ σημασία. Ἡ φιλολογικὴ συνείδηση εἶναι αὐτὴ ἡ «τιμὴ» τοῦ φιλολόγου. Μὴν πάρετε ποτέ, γιὰ ὁποιαδήποτε λόγο, καὶ τὴν ἐλάχιστη ξένη ἰδέα, γιὰ νὰ τὴν παρουσιάσετε γιὰ δική σας! Εἶναι «κλοπὴ» σὰν κάθε ἄλλη. Καὶ ποτέ, γιὰ ὁποιαδήποτε λόγο, μὴν ἐκφράσετε γνώμη κακὴ γιὰ ἔργο ποὺ ἀπὸ μέσα σας τὸ ἐκτιμᾶτε! Εἶναι «δολοφονία» σὰν κάθε ἄλλη. Ἀπ' αὐτὸ τὸ ὑπέρτατο καθῆκον, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀκηλίδωτη τιμή, τίποτα νὰ μὴν μπορέση ποτὲ νὰ σᾶς βγάλη: οὔτε πείνας φοβέρα, οὔτε ἐξορίας, οὔτε θανάτου. Πόσοι μεγάλοι δὲν ἐπείνασαν, γιὰ νὰ μὴν ποῦν καὶ γιὰ νὰ μὴν κάμουν ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἀπαγόρευε ἡ φιλολογική τους συνείδηση!

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΦΙΛΙΑ

[*Ἀπόσπασμα*]

Ὦ φίλε, ποιὸ εἶναι τὸ κρυφό,
τοῦραῖο κρυφὸ ποὺ φέρνει
καρδιὰ πρὸς τὴν καρδιά,
καὶ τὴ δική σου ὁλόβαθα
σ' ἐμὲ τὴ γοιώθω γέρνει
ὅσο ποτὲ καμμιά;

Πῶς δὲ διψᾷ κάθε ψυχὴ
μιὰ τέτοια ἀγάπη, ἀλήθεια
δὲ λέει ὅποιος τὸ πῆ!
Μὴ κηόλα εἶν' ἄλλο τι ἢ ζωὴ
παρ' ὅ,τι ζῆ στὰ σκήθεια
κι' ὅ,τι πεθαίνει ἐκεῖ;

Κι' ὅ,τι μεγάλο καὶ καλὸ
κι' ὡραῖο εἶναι πλασμένο
παρόμοια μιὰ φωτιά,
παρόμοιο μέθυσμα γλυκὸ
δὲν τῶχει γεννημένο
σὲ μιὰ θερμὴ καρδιά;

Χαρὰ στὸν ὅποιο διαλεχτό,
ποὺ ἀγάπη τοῦ πυρώνει
τὴ δυνατὴ ψυχὴ
κι' ὅ,τι ἐκεῖ μέσα ἀνθοβολεῖ
μπορεῖ καὶ τὸ φτερώνει
σὲ ἁρμονικὴν εἰδή!

(«Ἁπλοῖ Τρόποι») **Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ**

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ'. (Συνέχεια)

Τὸ μεθύσι μου μεταδόθηκε, φαίνεται, καὶ στὸ Ματτία, ποὺ ξανάδλεπε τώρα κι' αὐτός, — ἀλλὰ δυστυχῶς μόνο μὲ τὴ φαντασία, — τὸν τόπο ποὺ γεννήθηκε.

— Ἂν ἐρχόσουν καμμιὰ φορὰ στὴ Λούκα, μοῦ ἔλεγε, ἔτσι ὡραῖα πράγματα θὰ σοῦ ἔδειχνα κι' ἐγώ. Καὶ θἄλεπες!

— Μὰ θὰ κάμε καὶ στὴ Λούκα, ἄμα ἰδοῦμε τὴ Στεφανία, τὴ Λίζα καὶ τὸν Βενιαμίν.

— Ἀλήθεια, θἀρθῆς στὴ Λούκα καὶ σύ;...

— Πῶς ἔρχεσαι μαζί μου στῆς μάννας Μαρμπερίνας; θ' ἀρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου, νὰ ἰδῶ τὴ μητέρα σου καὶ τὴν ἀδελφούλα σου τὴ Χρηστίνα, ποὺ θὰ τὴν σηκώνω στὴν ἀγκαλιά μου, ἂν δὲν μεγάλωσε πολύ. Θὰ εἶναι κι' ἀδελφὴ δική μου.

— Ὤ, Ρεμῆ!...

Ἀπὸ τὴ μεγάλη του συγκίνηση, ὁ καϋμένος Ματτίας δὲν μποροῦσε νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο.

Μιλῶντας ἔτσι καὶ περπατῶντας γοργά, φθάσαμε στὸ βουναλάκι, ποὺ ἡ πλαγιά του, μὲ πολλὲς κορδέλλες, κατεβαίνει στὸ Σιαβανό, περνῶντας μπροστ' ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας.

Λίγα βήματ' ἀκόμα καὶ θὰ φθάναμε στὸ μέρος, ὅπου εἶχα παρακαλέσει τὸν Βιτάλη νὰ μἀφήση νὰ καθήσω στὸ πεζούλι καὶ νὰ κοιτάξω τὸ σπίτι τῆς παραμάννας μου, μὲ τὴν ἰδέα πὼς δὲν θὰ τὸ ξανάβλεπα ποτέ.

— Πάρε τὸ σχοινί, εἶπα στὸν Ματτία.

Καὶ μ' ἕνα πήδημα ἀνέβηκα στὸ πεζούλι. Τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει στὴν κοιλάδα μας. Ὅλα στὴ θέση τους, τὰ ἴδια. Κι' ἀνάμεσα στὰ δένδρα, ξεχώρησα τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας.

— Τί ἔχεις, καλέ; μὲ ρώτησε ὁ Ματτίας.

— Νά, νά, ἐκεῖ!

Ἤλθε κοντά μου, μὰ χωρὶς νἀνεβῆ στὸ πεζούλι, γιὰ νὰ μὴν ἀφήση τὴν ἀγελάδα, ποὺ ἄρχισε νὰ τρώη τὸ χόρτο.

— Ἴδες ποῦ σοῦ δείχνει τὸ χέρι μου. Βλέπεις;.. Νά, τὸ σπίτι μου, νὰ κι' ἡ ἀχλαδιά μου. Ἐκεῖ ἦταν τὸ περβόλι μου.

Ὁ Ματτίας, ποὺ δὲν τὸν ἔδενε μ' αὐτὰ καμμιὰ ἀνάμνηση, δὲν ἔβλεπε βέβαια τίποτε ἔκτακτο· δὲν εἶπε ὅμως τίποτα.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας κίτρινος καπνὸς βγῆκε ἀπ' τὴν καμινάδα καὶ ἐπειδὴ δὲν φυσοῦσε καθόλου, σηκώθηκε ψηλὰ σὲ μιὰ στήλη ἴσια.

— Ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα εἶναι στὸ σπίτι! εἶπε μὲ χαρά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φύσησε μιὰ ἐλαφρὰ αὔρα ἀνάμεσα στὰ δένδρα καὶ κτυπῶντας τὴ στήλη τοῦ καπνοῦ, μᾶς τὴν ἔρριξε στὸ πρόσωπο. Ὁ καπνὸς ἐκεῖνος μύριζε φύλλα βελανιδιᾶς.

Τότε ἄξαφνα, αἰσθάνθηκα τὰ μάτια μου νὰ γεμίζουν δάκρυα καί, πηδῶντας ἀπὸ τὸ πεζούλι, ἐφίλησα τὸν Ματτία. Ὁ Κάπης ρίχτηκε ἀπάνω μου. Τὸν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὸν φίλησα κι' αὐτόν. Ὁ Ματτίας φίλησε τὴν ἀγελάδα στὸ μέτωπο.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΑΠΑΚΙ
Α' Βραβεῖον 1560υ Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων καὶ Β' 17ου καὶ 18ου Διαγ. Ἐφαρμογ.

ΔΕΣΠ. Α. ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
(Ἀστρολοφίλουδο) ἐν Γέρᾳ Λέσβου. Α' Βραβεῖον 172ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων.

τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας, εἴδαμε μιὰ ἄσπρη σκυφιὰ νὰ βγαίνη στὴν αὐτή. Ἦταν ἡ παραμάννα μου. Ἄνοιξε τὴν καγγελόπορτα, βγῆκε στὸ δρόμο κι' ἔφυγε πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωριοῦ.

Σταθήκαμε καὶ τὴν ἔδειξα τοῦ Ματτία.

— Φεύγει! ἔκαμε. Κι' ἡ ἔκπληξή μας;

— Θὰ βροῦμε καμμιὰν ἄλλη.

— Τί;

— Δὲν ξέρω... Θὰ ἰδοῦμε...

— Δὲν τῆς φωνάζεις;

Ὁ πειρασμὸς ἦταν μεγάλος, μὰ τὸν ἐνίκησα. Ἀλλοιώτικα πῶς θὰ γινόταν ἡ ἔκπληξη, ποὺ ὀνειροπολούσαμε τόσους μῆνες!

Σὲ λίγο φθάσαμε μπροστὰ στὴ ξώπορτα τοῦ πρώτου μου σπιτιοῦ καὶ μπήκαμε μέσα ὅπως ἔμπαινα ἄλλοτε.

Ἀπὸ τὴν αὐλή, θὰ μποροῦσαμε νὰ μποῦμε καὶ στὸ σπίτι, γιατ' ἤξερα πὼς ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα δὲν ἐκλείδωνε τὴν πόρτα ποτέ. Ἀλλὰ πρῶτα-πρῶτα ἔπρεπε νὰ βάλουμε τὴν ἀγελάδα στὸ σταῦλο. Πῆγα λοιπὸν νὰ ἰδῶ σὲ τί κατάσταση βρισκόταν αὐτὸς ὁ σταῦλος καὶ τὸν βρῆκα ὅπως τὸν ἤξερα, μόνον ποὺ τώρα ἦταν γεμάτος δεμάτια ξερόκλαδα. Φώναξα τὸ Ματτία κι' ἀφοῦ δέσαμε τὴν ἀγελάδα μπροστὰ στὴ φάτνη, σηκώσαμε ὅλα ἐκεῖνα τὰ δεμάτια καὶ τὰ σωριάσαμε σὲ μιὰ γωνιά, γιὰ νὰ τῆς κάμουμε τόπο.

— Τώρα, εἶπα στὸν Ματτία, θὰ μποῦμε στὸ σπίτι. Ἐγὼ θὰ καθήσω μπροστὰ στὸ τζάκι, γιὰ νὰ μὲ βρῆ ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα ἐκεῖ. Καθὼς θὰ τρίξη ἡ καγγελόπορτα, ὅταν θὰ τὴ σπρώξη γιὰ νὰ μπῆ, ἐσὺ θὰ προφθάσης νὰ κρυφθῆς μὲ τὸν κάπη πίσω ἀπ' τὸ κρεββάτι. Ἔτσι δὲν θὰ ἰδῆ παρὰ μονάχα ἐμέ. Δὲν σοῦ φαίνεται καλὴ ἔκπληξη;

Ἔτσι κι' ἔγεινε. Μπήκαμε στὸ σπίτι κι' ἐκάθησα κοντὰ στὸ τζάκι, στὴν ἴδια θέση ὅπου πέρασα τόσες χειμωνιάτικες βραδυές. Ἐπειδὴ δὲν μποροῦσα νὰ κόψω τὰ μακριά μου μαλλιά, τἄχωσα 'στὸ γιακᾶ τῆς μπλούζας μου, μαζεύτηκα, ζάρωσα καὶ προσπάθησα ἔτσι νὰ μοιάσω ὅσο μποροῦσα τοῦ Ρεμῆ, τοῦ μικροῦ Ρεμῆ τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας.

Ἀπὸ τὴ θέση μου φαινόταν ἡ καγγελόπορτα κι' ἔτσι δὲν ἦταν φόβος νὰ ἔρθη ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα χωρὶς νὰ τὴν ἰδῶ.

— Πᾶμε γρήγορα! εἶπα.

— Μ' ἂν ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα εἶναι στὸ σπίτι, πῶς θὰ τῆς καταφέρουμε τὴν ἔκπληξη; ρώτησε ὁ Ματτίας.

— Θὰ μπῆς μόνος σου καὶ θὰ τῆς πῆς τῆς φέρνουν μιὰ ἀγελάδα ἀπὸ τὸ Βασιλόπουλο. Κι' ἄμα σὲ ρωτήση γιὰ ποιὸ Βασιλόπουλο τῆς λές, θὰ παρουσιασθῶ.

— Καλά. Τί κρῖμα ὅμως ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ κάμουμε τὴν εἴσοδό μας μὲ μουσική! Αὐτὸ θἄταν ὡραῖο.

— Ματτία, πρόσεξε!...

— Μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν θὰ κάμω πάλι τὴν ἀγελάδα νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια. Ἂς εἶναι ὅμως! ἂν αὐτὸ τὸ κτῆνος ἀγαποῦσε τὴ μουσική, θἄπαιζα τώρα ἕνα μὰρς θριαμβευτικό!

Καθὼς φθάσαμε 'ς ἕνα γύρισμα τοῦ δρομάκου, ποὺ ἦταν ἀπάνω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας, εἴδαμε μιὰ ἄσπρη σκυφιὰ νὰ βγαίνη στὴν αὐτή. Ἦταν ἡ παραμάννα μου. Ἄνοιξε τὴν καγγελόπορτα, βγῆκε στὸ δρόμο κι' ἔφυγε πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωριοῦ.

Σταθήκαμε καὶ τὴν ἔδειξα τοῦ Ματτία.

— Φεύγει! ἔκαμε. Κι' ἡ ἔκπληξή μας;

— Θὰ βροῦμε καμμιὰν ἄλλη.

— Τί;

— Δὲν ξέρω... Θὰ ἰδοῦμε...

— Δὲν τῆς φωνάζεις;

Ὁ πειρασμὸς ἦταν μεγάλος, μὰ τὸν ἐνίκησα. Ἀλλοιώτικα πῶς θὰ γινόταν ἡ ἔκπληξη, ποὺ ὀνειροπολούσαμε τόσους μῆνες!

Σὲ λίγο φθάσαμε μπροστὰ στὴ ξώπορτα τοῦ πρώτου μου σπιτιοῦ καὶ μπήκαμε μέσα ὅπως ἔμπαινα ἄλλοτε.

Ἀπὸ τὴν αὐλή, θὰ μποροῦσαμε νὰ μποῦμε καὶ στὸ σπίτι, γιατ' ἤξερα πὼς ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα δὲν ἐκλείδωνε τὴν πόρτα ποτέ. Ἀλλὰ πρῶτα-πρῶτα ἔπρεπε νὰ βάλουμε τὴν ἀγελάδα στὸ σταῦλο. Πῆγα λοιπὸν νὰ ἰδῶ σὲ τί κατάσταση βρισκόταν αὐτὸς ὁ σταῦλος καὶ τὸν βρῆκα ὅπως τὸν ἤξερα, μόνον ποὺ τώρα ἦταν γεμάτος δεμάτια ξερόκλαδα. Φώναξα τὸ Ματτία κι' ἀφοῦ δέσαμε τὴν ἀγελάδα μπροστὰ στὴ φάτνη, σηκώσαμε ὅλα ἐκεῖνα τὰ δεμάτια καὶ τὰ σωριάσαμε σὲ μιὰ γωνιά, γιὰ νὰ τῆς κάμουμε τόπο.

— Τώρα, εἶπα στὸν Ματτία, θὰ μποῦμε στὸ σπίτι. Ἐγὼ θὰ καθήσω μπροστὰ στὸ τζάκι, γιὰ νὰ μὲ βρῆ ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα ἐκεῖ. Καθὼς θὰ τρίξη ἡ καγγελόπορτα, ὅταν θὰ τὴ σπρώξη γιὰ νὰ μπῆ, ἐσὺ θὰ προφθάσης νὰ κρυφθῆς μὲ τὸν κάπη πίσω ἀπ' τὸ κρεββάτι. Ἔτσι δὲν θὰ ἰδῆ παρὰ μονάχα ἐμέ. Δὲν σοῦ φαίνεται καλὴ ἔκπληξη;

Ἔτσι κι' ἔγεινε. Μπήκαμε στὸ σπίτι κι' ἐκάθησα κοντὰ στὸ τζάκι, στὴν ἴδια θέση ὅπου πέρασα τόσες χειμωνιάτικες βραδυές. Ἐπειδὴ δὲν μποροῦσα νὰ κόψω τὰ μακριά μου μαλλιά, τἄχωσα 'στὸ γιακᾶ τῆς μπλούζας μου, μαζεύτηκα, ζάρωσα καὶ προσπάθησα ἔτσι νὰ μοιάσω ὅσο μποροῦσα τοῦ Ρεμῆ, τοῦ μικροῦ Ρεμῆ τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας.

Ἀπὸ τὴ θέση μου φαινόταν ἡ καγγελόπορτα κι' ἔτσι δὲν ἦταν φόβος νὰ ἔρθη ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα χωρὶς νὰ τὴν ἰδῶ.

(Ἕπεται συνέχεια

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΝΕΥΡΙΚΟΣ

Δὲν ξέρω ἂν ὁ νευρικὸς γεννιέται τέτοιος καὶ ἂν μπορῇ ἢ ὄχι νὰ κόψῃ τὸ ἐλάττωμά του· μόνο ξέρω πὼς ἐγὼ ἤμουν καὶ τῶκοψα . . . χωρὶς νὰ θέλω.

Εἶχα κλείσει τότε τὰ ἑπτὰ χρόνια, καὶ στὴν παραμικρὴ ἀντίσταση στὸ θέλημά μου,ἔβαζα τὶς φωνές, χτυποῦσα τὰ πόδια κι' ἔσπαζα ὅ,τι εὕρισκα.

Μιὰ μέρα, παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, εἴχαμε κάμει διακοπὲς κι' ἐγὼ καθόμουνα στὸ παράθυρο κι' ἔβλεπα τοὺς διαβάτες, ποὺ περνοῦσαν τυλιγμένοι στὰ παλτά τους.

Μιὰ στιγμὴ ἄρχισα νὰ ξύνω στὸ παράθυρο μιὰ κηλίδα, στὴν ἀρχὴ ἀσυνείδητα, ὅσο ὅμως ἔβλεπα πὼς δὲν ἔφευγε, μεγάλωνε ἡ ἐπιμονή μου, ποὺ στὸ τέλος κατάντησε πεῖσμα. Πῆρα ἕνα πανὶ βρεμμένο, τὴν ἔτριψα, τίποτα· πῆρα ἕνα μαχαῖρι, τίποτα· τότε πιὰ μ' ἔπιασαν τὰ νεῦρα μου,πετῶ τὸ μαχαῖρι καὶ μὲ μιὰ γροθιά, τὸ τζαμι ἔπεσε σὲ χίλια κομμάτια. Μὰ ἄλλα τόσα μπῆκαν στὰ χέρια μου, τὰ αἵματα ἄρχισαν νὰ τρέχουν, φωνὲς λοιπόν, τρεχάματα στὸ γιατρό, ποὺ μ' ἕνα τσιμπίδι ἔβγαλε τὰ μικρὰ γυαλιά, πόνοι φρικτοὶ καὶ πλύσεις μὲ οἰνόπνευμα... Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο μοῦ στοίχισε δεκαπέντε μέρες—καὶ τί μέρες!—κρεμασμένο τὸ χέρι μου στὸ λαιμό.

Ἀλλὰ εἶχα καὶ μιὰ ἄλλη πολὺ μεγαλύτερη ὠφέλεια, γιατὶ ἀπὸ τότε δὲν μὲ ξανάπιασαν... τὰ νεῦρα μου.

Εὐγενὴς Παλμὸς

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Παλιά, κλειστή, μανταλωμένη [σύλδοπορτα,
Σωριάσου κάτω—ἢ διάπλατη ἀ- [νοιξε!

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

— Ἄχ! τὶ ὤμορφα κεράσια!... Δός μου κι' ἐμένα, καλέ μου Γέροντα!

—Δὲν τρώγουνται!

Ὁ κῆπος εἶν' ἀπέραντος κι' οἱ κερασιὲς γέρνουνε χάμω τὰ κλωνιά τους ἀπὸ τὸν καρπό... Καὶ ὁ καρπὸς ἀμέτρητες ματοσταλίδες, ποὺ λὲς πὼς θὰ στάξουνε...

— Ἄ! τὶ ὤμορφα τριαντάφυλλα!... Ὦ! οἱ βιόλες οἱ βυσσινόχρωμες!... Ἄχ! ὤμορφιὰ οἱ κρίνοι!... Ἄσε με κι' ἐμένανε, καλέ μου Γέροντα, νὰ κόψω δυὸ λουλούδια...

— Δὲν ἄνοιξαν ἀκόμα!

Ὁ κῆπος εἶν' ἀπέραντος καὶ τὰ λουλούδια, ἀπαλόχρωμα,—ἀπλώνουνε τὴν ὠμορφιά τους —ὠμορφιὰ ἀγγή,—στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μεγάλης Μάνας...

Κι' ὁ φύλακας τοῦ περιβολιοῦ γέρος, γέρος κακός!

Ἄχ, περνάει ὁ καιρός.

Καὶ τὰ κεράσια;
Θὰ σαπίσουν.
Καὶ τὰ λουλούδια;
Ὦ! θὰ μαραθοῦν...
— Καλέ μου Γέροντα! Κοίτα! Σαπίζουνε τὰ κεράσια σου. Τὰ λουλουδάκια—ὦ, αὐτά, — μαραίνουνται.. Ἄφισέ με νὰ κόψω λίγα ... Ὄχι;... Γιατί;...
Ἄχ, δὲ μιλάει...

Φρέντος

ΣΥΝΝΕΦΟ

Μὲ τὶς θολούρες του στολισμένο, πυκνὸ προβαίνει στὸν Οὐρανὸ κι' ὅλο κοιτάζει καμαρωμένο μὲ καταφρόνια στὴ γῆν ἐδῶ.

Μὰ σὰν φυσήσῃ λίγο ὁ ἀέρας καὶ θυμωμένος τὸ κυνηγήσῃ, τὸ φαντασμένο, ψεύτικο τέρας, ἐδῶθε κεῖθε θὰ τὸ σκορπίσῃ.

Φῶτος Ἄστρης

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΜΑΣ

Λένε πὼς ἄλλοῦ τὰ Χριστούγεννα τὰ γιορτάζουν ἐξαιρετικὰ ὥμορφα· στὸ δικό μας ὅμως μέρος δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο.

Ναί, δὲν λέω, Χριστούγεννα ἀφοῦ εἶναι, ἔχει ἡ μέρα κάτι τὸ ἐπίσημο, τὸ ἐξαιρετικό· μὰ καὶ διασκεδάσεις ἐξαιρετικὲς δὲν γίνουνται. Θὰ πᾷ ὁ κόσμος στὴν ἐκκλησιά, θὰ φάῃ καλά, (ἔ, κι' αὐτό, βλέπετε, ἡ μέρα τὸ καλεῖ,) καὶ τελειώνει.

Οὔτε δέντρα, οὔτε γλέντια.

Καὶ ὅμως πόσο θᾶταν ὁ καθένας εὐτυχής, νὰ περιοῦσε τὰ Χριστούγεννά του ὅσο πιὸ σκέτα μποροῦσε, ἀλλὰ μὲ καλὴ καρδιά!

Τὶ πιὸ καλὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπ' αὐτό;

Τὶ ὑπάρχει καλύτερο ἀπ' τὴ χαρούμενη καρδιά;

Ὅσο ἀξίζει ἕνα γέλιο ἀληθινό, ἕνα γέλιο ποὺ τὸ νοιώθεις νὰ προέρχεται ἀπὸ χαρά, δὲν ἀξίζει μιὰ μουσικὴ ὁλόκληρη. Εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι ποὺ στὸ σπίτι τους ἠχεῖ καθημερινὰ τὸ γέλιο, καὶ τὴ σκέψη τους δὲν τὴν ταράζουν πικροὶ λογισμοί. Αὐτοὶ εἶναι οἱ εὐνοούμενοι τῆς τύχης! Πόσο τοὺς ζηλεύω, πόσο θάθελα νάμουνα στὴ θέση τους!...

Τρικυμία

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Χριστούγεννα... Τὸ μεθαυριανὸ βράδυ εἶναι ἡ γιορτὴ τῶν παιδιῶν, καὶ τὰ φτωχότερα ἀκόμη θᾶχουνε τὰ δῶρα τους. (*) Οἱ μικρέμποροι τῆς γειτονιᾶς μου ἀνανεώσανε τὶς προμήθειές τους ἀπὸ κορνέτα, κουφέτα, ζαχαρένιες πίπες καὶ στὸ παζάρι τοῦ δρόμου μου, ὅσο γιὰ τριανταλέπτα ἢ σαραντάλεπτα παιγνίδια, δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ τὴν ἀμηχανία τῆς ἐκλογῆς. Χτές, στάθηκα μιὰ στιγμὴ ἐκεῖ μ' ὅλη τὴ μαγγαρία τῆς γειτονιᾶς. Οἱ πλατειὲς φλόγες τοῦ γκαζιοῦ φωτίζανε τὴν προθήκη καὶ τὰ μάτια τῆς μικρῆς πελατείας λάμπανε ἀπὸ τὸ διακαῆ πόθο. Παιδιὰ μὲ σκισμένο παντελόνι καὶ κορτσάκια μὲ τρύπια σκουφάκια. Σέρω ὅλος αὐτὸς ὁ μικρόκοσμος τί θὰ πεθυμοῦσε νὰ βρῇ στὸ τζάκι, (**) τὴν Τετάρτη τὸ πρωΐ. Γνωρίζω τὶς προτιμήσεις του. Ἂν ἡ ἀπέναντι μανάβαινα μοῦ γύρευε τὴ γνώμη μου, θὰ μποροῦσα νὰ τῆς δείξω τὴν κούκλα ποὺ ὀνειρεύεται ἡ κόρη της· κι' ὁ γυιὸς τοῦ κουρέα τῆς γειτονιᾶς, εἶμαι βέβαιος, πὼς πεθυμάει ἕνα ἐξηντάλεφτο ντουφεκάκι — λίγο ἀκριβό, δὲν λέω ὄχι, — μὲ τὸ ὁποῖο, ἂν ἀγαπᾶτε, μπορεῖτε νὰ ρίχνεται ἀληθινὰ καψούλια. Ἀφίνω πὼς γιὰ τοὺς πισπιρίγκους καὶ γιὰ τὰ μωρά, γιὰ τὰ ὁποῖα κάθε παιγνίδι ποὺ κάνει θόρυβο φαίνεται καλό, ἔχουνε μιὰ πλούσια συλλογὴ ἀπὸ τύμπανα, τρομπέτες, σκύλους ἀπὸ χαρτότι ποὺ κάνουνε «γάβ! γάβ!» καὶ ξύλινα ἄλογα ζωγραφισμένα μὲ μιὰ σφυρίχτρα στὰ πισινά·

Χριστούγεννα!..Νὰ ποὺ ξαναγίνουμαι παιδὶ κι' ἐγώ, καὶ ξανοιγμοῦμαι τὶς παιδικές μου ἐντυπώσεις, τὸν καιρὸ ποὺ δὲν ἤμουνο ψηλότερος ἀπ' αὐτά.

Νέος Βολταῖρος

(Κατὰ μετάφρασι ἀπ' τὸ γαλλικὸ τοῦ Francois Gopée.)

(*) Στὴν Εὐρώπη, τὰ Χριστούγεννα κάνουν δῶρα στὰ παιδιά, ἔτσις ἐδῶ τὴν Πρωταχρονιά.— (**) Τὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν τοὺς τὰ βάζουν στὰ τζάκι, τάχα πὼς τάρριξε ὁ Χριστούλης ἀπὸ τὴν καμινάδα.

ΣΥΝΝΕΦΙΑ

Τὰ βλέφαρά μου θέλουν νὰ ξανακλείσουν. Νυστάζω ἀκόμα. Καὶ ὅμως ἡ ὥρα εἶναι περασμένη. Ἀνοίγω τὰ ξώφυλλα τοῦ παραθύρου μου. Ἀντὶ ὅμως νὰ μπῇ σὰν καὶ τὶς ἄλλες ἡμέρες, μιὰ γυρσῆ ἀκτίδα, ποὺ νὰ τὴν ρίχνει ὁ ἥλιος, ποὺ μόλις εἶχε βγῇ, μπῆκε μιὰ ἀκτίδα μελαγχολίας. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος μὲ τουλούπες ἀπὸ μαῦρα σύννεφα, τὰ γύρω βουνὰ ἦταν σκεπασμένα ἀπὸ ὁμίχλη. Τὴν μελαγχολία αὐτὴ τοῦ οὐρανοῦ τὴν αἰσθάνθηκα νὰ μὲ πιέζῃ μέσα μου. Μοῦ ἐρχόταν νὰ κλάψω, ὅπως ἦταν ἔτοιμος νὰ κάνῃ καὶ ὁ οὐρανός. Κοίταξα γύρω μου γιὰ νὰ ἰδῶ κανένα πουλάκι νὰ πηδᾷ ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, τερετίζοντας εὐθυμα,μὰ δὲν εἶδα· φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὰ τὸν εἶχαν πάρει βαριά.

Βγῆκα ἔξω. Οἱ διαβάτες περνοῦν βιαστικοί, μελαγχολικοί,χωρὶς πολλὲς κουβέντες. Μέσα ἀπὸ τὰ ξεφυλλισμένα δένδρα, ποὺ εἶναι τώρα πιὸ σκυθρωπά, βγαίνουν μελαγχολικὰ «τσίου». Παντοῦ ὅπου κι' ἂν κοιτάξῃς βλέπεις τὴ σκυθρωπὴ μορφὴ τῆς μελαγχολίας. Ἡ Φύσις εἶναι ἕτοιμη νὰ κλάψῃ.

Πάλμυς

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ δύο ἐφετεινὰ βιβλία τοῦ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ:

1) «ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ» [Τέσσερα ἐκτενῆ, θαυμάσια διηγήματα]

2) «ΦΟΙΤΗΤΑΙ» [Ἡ μεγαλυτέρα θεατρικὴ ἐπιτυχία τοῦ συγγραφέως]

ΕΚΑΣΤΟΝ ΔΡ. ΠΕΝΤΕ

[καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 5,50]

«Ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος, ἀκούραστος συγγραφεὺς καὶ μεθοδικῶς πάντοτε ἐργαζόμενος, ἐξέδωσε τὰ διηγήματά του *Πετριὲς στὸν Ἥλιο*. Εἰς τὸ διήγημα, ὁ κ. Ξενόπουλος εἶνε μαεστρία. Εὐχέρεια ἀφηγήσεως, καλὴ παρατήρησις, γοητευτικὸν ὕφος, γνῶσις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, εὐσυνειδήτος ἐργασία, ὅλα τὰ γνωρίσματα τοῦ ἀνεξαντλήτου εἰς παραγωγὴν καὶ εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ φιλολογικοῦ του σταδίου εὑρισκομένου συγγραφέως, εἶνε χαρίσματα καὶ τοῦ νέου βιβλίου του. Οἱ *Φοιτηταί*, τοὺς ὁποίους ἐξέδωσεν ἐπίσης, εἶνε ἔργον φέρον τὴν σφραγῖδα τοῦ διακεκριμένου συγγραφέως μας, ὅστις ἔχει εὐρυτάτην ἀπήχησιν εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον.».

Ἐφημερὶς «ΠΟΛΙΤΕΙΑ», Ἡ φιλολογικὴ κίνησις κατὰ τὸ 1919.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Βαρωνίς] ἐννιὰ ἡ ὥρα
Καὶ κοιμᾶσαι; Σὲ θαυμάζω!
— Μὰ μποροῦσα κοιμισμένη
Τὸ ρολόϊ νὰ κοιτάζω;

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

***

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης θέλει νὰ βάλῃ τὴν ἀδελφή του στὸ Ἐξοδεῖο.

— Καὶ τί θὰ μάθῃ; τὸν ρωτοῦν. Βιολὶ ἢ πιάνο;

— Καὶ τὰ δύο! ἀπαντᾷ. Ἔτσι θὰ κουμπαριάρεται μόνη της.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κάβριγκτων

***

— Γιατί, Γιαννάκη, πηγαίνεις ἔτσι λυπημένος;

— Γιατί μ' ἔστειλε ἡ μαμὰ νὰ μοῦ δώσῃ ὁ μπαμπᾶς...μιὰ βέργα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

***

Ὁ Διδάσκαλος:—Πότε τὰ δύο τρίγωνα θὰ εἶναι ἴσα;

Ὁ Μαθητής:—Ὅταν ὁ ζαχαροπλάστης θὰ εἶναι τίμιος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μικρὸ Ἀηδονάκι

***

Ὁ Νεῖνος:—Δὲν εἶπες πὼς τὸ τετράδιο θὰ μοῦ τὸ ἔδωνες χθές;

Καὶ ἡ *Κορωνὶς τῶν Ζιζανίων*: —Καλά, καὶ πῶς ἔρχεσαι σήμερα;

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀλολέως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 7 Ἰανουαρίου 1920

***Στερεότυπον**: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὔκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.*

ΜΕ μεγάλη μου χαρὰ ἀναγγέλλω τοὺ, γάμου τοῦ παλαιοῦ κι' ἀγαπητοῦ μου φίλου *Ρεγολέττου*,— τόσο γνωστοῦ στὸν κύκλο μας, ὥστε πρῶτα λέγω τὸ ψευδώνυμό του κι' ἔπειτα τὸνομά του, ποὺ εἶναι Ἰάκωβος Ν. Καφετζῆς,— μὲ τὴν Miss Loy Weal (Γουὴλ) θυγατέρα τοῦ ἀποθανόντος Διευθυντοῦ τοῦ Ἀγγλικοῦ Τηλεγραφείου Κων]πόλεως. Καὶ ὁ *Ρεγολέττος* μας ἀνώτερος [τηλεγραφικὸς ὑπάλληλος εἶναι, ὥστε ὅπου μοιάζει συμπεθερεύει. Μοῦ ἔφερε καὶ τὰ κουφέττα τοῦ γάμου ὁ ἴδιος κι' ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα μου τὶς ὁλόθερμες εὐχὲς τῆς ψυχῆς μου.

Ἄγγελε Φθιτέ, ἐδιάβασα μ' εὐχαρίστηση τὸ σχέδιον τῶν ἐμμέτρων σου ἀπαντήσεων στὶς ἐρωτήσεις τῶν Μ.Μυστικῶν. Πολὺ ὡραῖες εἶναι. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖς νὰ τὶς γράψῃς στὰ τετράδια ποὺ θάνταλλάσσῃς ἀπὸ τοῦ Γραφείου μου. Πρῶτα, γιατὶ εἶναι κάπως δυσνόητες γιὰ παιδιὰ καὶ κορίτσια ὄχι ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα· δεύτερο, γιατὶ μερικὲς ἐκφράσεις (καὶ κοίταξε π. χ.τὸς ἀριθμοὺς 3, 4, 9, 10,) θὰ μποροῦσαν νὰ παριξηγηθοῦν.

Ὀνειρευμένη Πατρίδα, μπορεῖς νὰ τοὺς λές, ὅτι οἱ ἐφημερίδες ἔχουν μιὰ δεκάρα, ἀλλὰ στὰ παιδιὰ δὲν χρησιμεύουν παρὰ γιὰ τύλιγμα. Ἂν ἀποφάσιζαν νὰ τὶς χρησιμοποιοῦν ἀπὸ τώρα γιὰ διάβασμα, θάταν χαμένα. Ἐδῶ, βλέπεις,δὲν εἶναι«ἔλλειψις ζήλου», ἀλλὰ ἄγνοια τοῦ πράγματος. Δὲν ξέρουν τί θὰ πῇ Διάπλασις καὶ τὶ διαφέρει ἀπὸ μιὰ ἐφημερίδα ἢ κι' ἕνα περιοδικὸ γιὰ μεγάλους. Χαρτὶ καὶ χαρτὶ βλέπουν καὶ κρίνουν. — Εὐχαριστοῦμε καὶ σὲ περιμένουμε.

Πενδία Ἄρτεμες, ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ. Τὴ Σημείωση ὅμως τῶν Εὐσήμων σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴν ξαναστείλῃς, γραμμένη χωριστό, γιατί ἔτσι ὅπως εἶναι χωμένη μέσα στὸ γράμμα, δὲν μοῦ χρησιμεύει. Τὸ ἴδιο λέγω σὲ ὅλους ὅσοι μοῦ ἔστειλαν τέτοιες Σημειώσεις: Νὰ μοῦ τὶς ξαναστείλουν γραμμένες σὲ χαρτὶ χωριστό.

—Χαιρετίσματα στὸν ἀδελφό σου. Σᾶς ἔστειλα τὸ φύλλο ποὺ ζητήσατε.

Ἡ Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, μαζὶ μὲ τὶς εὐχές της γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά, μοῦ ἔστειλε κι' ἕνα δῶρο. Τί νομίζετε; Ἕνα ξεσπάθωμα! Μὰ καὶ τί καλύτερο δῶρο μποροῦσε νὰ μοῦ κάμῃ;

Νὰ καὶ ἡ *Γλυκειὰ Ἀνάμνησις* ποὺ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ. Κι' ἔπειτα μὲ ρωτᾷ ἂν εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτή. Μὰ πῶς νὰ μὴν εἶμαι; Καὶ πολὺ μάλιστα!

Γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴ γνώμη μου, *Πάλμυ*, ἔπρεπε νὰ διάβαζα κι' ἐγὼ τὴν ἔκθεση καὶ νὰ ἐγνοῆζα τὸ πατζί. Τώρα κρίνω, ὅτι κι' οἱ δυὸ κύριοι τοῦ ἔδωκαν ὀρθὲς συμβουλές: Ὁ ἕνας νὰ γράψῃ πολύ, γιὰ νὰ ἐξασκῆται. Ὁ ἄλλος, νὰ μὴ γράψῃ τώρα, ἀλλὰ μόνο νὰ διαβάζῃ δόκιμα ἔργα. Θέλω νὰ πῶ, ὅτι καὶ μὲ τὸν ἕνα τρόπο καὶ μὲ τὸν ἄλλο, μπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ καὶ νὰποκτήσῃ ὅ,τι τοῦ λείπει. (Ἐννοεῖται ὅτι κι' ὅταν γράφῃ κανεὶς γιὰ ἐξάσκηση, πάντα πρέπει καὶ νὰ διαβάζῃ, ὅπως κι' ἐκεῖνος ποὺ διαβάζει, θὰ γράψῃ ἀργότερα καὶ γιὰ γύμναση.). Ἄλλο ζήτημα τώρα ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ τρόπους εἶναι καταλληλότερος γιὰ τὸ παιδὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔγραψε τὴν ὡραία ἔκθεση.

Ἐξετέλεσα τὴν παραγγελία σου, *Πονεμένη Καρδιά*, καὶ σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γι' ὅλ' αὐτὰ τὰ δείγματα τῆς μεγάλης σου ἀγάπης. Τὸ ἥξερα πρὸ πολλοῦ ὅτι εἶσαι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ θερμές μου φίλες καὶ γι' αὐτὸ δὲν μ' ἐξέπληξε καθόλου ἡ ἀπάντηση ποὺ ἔδωσες στὸν πατέρα σου,ὅταν σοῦ ἐπρότεινε νὰ σ' ἐγγράψῃ καὶ σ' ἄλλο περιοδικό. Ἀλλὰ μόνο παράπονα νὰ μὴν κάνῃς, γιατὶ μὲ πικραίνουν πολύ. Φαντάζεσαι, ἀληθεια, πὼς μπορεῖ ποτὲ νὰ μὴ σάγαπῶ ἄλλο τόσο κι' ἐγώ; Ἀπορῶ πολὺ ποῦ κατώρθωσις νἀνακαλύψῃς...ψυχρότητα!

«Στὸ σχολεῖο ἔκαμα τὴν καλύτερη ἔκθεση»—μοῦ γράφει ὁ *Ὁμηρος*. «Ὁ δάσκαλος μὲ ρώτησε ἂν διαβάζω περιοδικὰ καὶ τοῦ εἶπα: τὴ Διάπλασι! Ἄρχισε τότε νὰ μᾶς μιλᾷ γιὰ σένα καὶ αὐτὰ τὰ φύλλα τοῦ ξεσπαθώματος ποὺ παραγγέλλω,τὰ περισσότερα, χρεωστοῦνται στὰ λόγια τοῦ δασκάλου.»— Τὸν εὐχαριστῶ πάρα πολὺ τὸν καλό σας δάσκαλο, ἀλλὰ καὶ τὸν βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ μετανοιώσῃ ποτὲ γιὰ τὴ σύστασή του. Προχθὲς ἴσα-ἴσα ἤλθε στὸ γραφεῖο μου ἕνας παλιός μου συνδρομητής, ὁ κ. Κουντουγιάν, ποὺ εἶναι σήμερα καθηγητὴς διακεκριμένος. Καὶ μ' ἐβεβαίωσε ὅτι οἱ *καλύτεροί του μαθηταί*, καὶ στὶς Ἐθνόσεις καὶ σ' ὅλα τὰ μαθήματα, *εἶναι ὅσοι παίρνουν Διάπλασι*».

Ἔλαβε, *Βωμὲ τῆς Ἐλευθερίας*. Τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε ἀπολύτως; Ἡ *ὁμιλουμένη* γλῶσσα διαφέρει παντοῦ καὶ πάντα ἀπὸ τὴ *γραφομένη*. Διέφερε καὶ σὲ μᾶς. τότε ποὺ γράφαμε τὴν καθαρεύουσα μὲ τάσεις νὰ τὴ φθάσουμε ὡς τὴν ἀρχαία, καὶ μιλούσαμε... τὴ γλῶσσα τοῦ μπαμπᾶ μας (καὶ διέφερε πάρα πολύ.) Διαφέρει καὶ τώρα ποὺ μιλοῦμε καὶ γράφουμε τὴ Δημοτική. Γιατὶ ἄλλη, φυσικά, εἶναι ἐκείνη ποὺ μελέτεται, καὶ ἄλλη ἐκείνη ποὺ μορφώνεται ὁλοένα σὲ γλῶσσα φιλολογική. Βάση της βέβαια εἶναι πάντα ἡ ζωντανή, ἡ ὁμιλουμένη. Πλουτίζεται ὅμως μὲ λέξεις (πρὸ πάντων στὴν ποίηση) ποὺ δὲν τὶς μεταχειριζόμαστε στὴν ὁμιλία, εἴτε ἀρχαῖες, εἴτε παλιὲς δημοτικές, κι' ἀκόμα *ξεδιαλέγει τοὺς δημοτικοὺς τύπους* (προπάντων στὴν ἀλφαβητικὴ γραφὴ) μὲ τὴν τάση νὰ μορφωθῇ σιγὰ-σιγὰ μιὰ δημοτικὴ γλῶσσα κοινή, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ ἰδιωτισμούς, πανελληνία. Γι' αὐτοὺς τοὺς δυὸ λόγους *διαφέρει* ἀπὸ τὴν ὁμιλουμένη, ποὺ οὔτε *ποιητικὲς* λέξεις μεταχειρίζεται (γοργόφτερος, μαγνάδι, τριμερούσαν Μοῖρα, πικροκυματοῦσα θάλασσα κ.τ.λ.) οὔτε τοὺς τύπους ξεδιαλέγει, γιατὶ καθένας μιλᾷ μὲ τοὺς τύπους τῆς πατρίδας του χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ ἂν εἶναι πανελληνιοὶ ἢ ὄχι. Ἀλλὰ ὑπάρχει κι' ἄλλος σπουδαῖος λόγος ποὺ διαφέρει ἡ γραφομένη ἀπὸ τὴν ὁμιλουμένη: ἡ σύνταξις, ὁ τρόπος, τὸ *ὕφος* τοῦ συγγραφέως καὶ τοῦ ποιητοῦ. Ὥστε; Τὶ γίνεται τὸ ἐπιχείρημα τῆς διαφορᾶς;

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Φιλόπατρις Ἑλλὴν*, *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις*, *Δικλῶνον*, *Δυσσασμένος Σκύλος*, *Δαυλὸς τοῦ Κανάρη*, *Σπαραφουντσίλε*, *Σαμιωτοπούλα*, *Ἐλπιδοφόρος*, (νὰ τὰ σνέλνῃ κάθε μήνα) *Ἀσπασία Ι. Φ.* καὶ *Βελουδένιο Τριαντάφυλλο*.—Ἐξετέλεσε τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά τους λόγια, ξεσπαθώματα κτλ. Μόνο ποῦ δὲν ἔχω πιὰ τόπο νὰ τοὺς ἀπαντήσω καὶ χωριστά.

Δεπὲ τῆς Ἴδης, *Ἐργατικὴ Μέλισσα*, *Σμυρνιοπούλα*, *Δόρδε Γκλήναρβαν* καὶ *Ἄγγελε Εἰρήνης*, σᾶς ἀπαντῶ μαζὶ γιατὶ σ' ὅλους σας τὸ ἴδιο ἔχω νὰ πῶ: Καλὴ ἀρχή! Πολὺ-πολὺ μ' εὐχαρίστησαν τὰ πρῶτα σας γράμματα κι' ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφετε συχνά.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Γεωργὸς καὶ Πίθηκος»—«Μιὰ νυχτιά» κτλ. — «Ἕνα γράμμα».— «Ὀρθρινὴ Δροσιά» κτλ.—«Ἕνας περίπατος» (μὰ μὲ μολύβι;)—«Βρέχει». —«Λυπητερὸ παραμύθι».—«Ὁ μύρμηκας».—«Τὸ τέλος τοῦ 19».—«Δυστυχία καὶ Ἀγριότης».—«Στὸ Νεκροταφεῖο».—«Ἀπὸ τὰ Φαιδρά».—«Ὁ Παπαγάλος».—«Σταλαγματιὰ ἀγάπης» —«Ἡ σοῦπα». — «Ὁ ἔρχομὸς τῶν Μουσῶν».—«Ἡ ἀσπλαχνία τιμωρεῖται».—«Συγκρίσεις».—«Χαρὰ ς' ἐκείνη τὴν καρδιά».—«Ἡ ἀπόκρισις ἑνὸς παιδιοῦ».—«Τὸ τέλος καὶ τὸ τραγούδι». —«Ρεμβασμοί».—«Πικραμένη Ἀνάμνησις».—«Τὸ Ρημοκλήσι».—«Παιδικὰ Πνεύματα».

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος:—«Τοῦ ποιητῆ τὰ μάτια». Τὸ *Φῶτος Ἄστρης* εἶναι καινούργιο ψευδώνυμο. Τοῦ ἴδιου φίλου μου, μὲ ἄλλο ψευδώνυμο, ἐδημοσίευσα καὶ πέρυσι ἕνα-δυὸ ποιηματάκια.«Τοῦ ποιητῆ τὰ μάτια» εἶναι πολὺ ἀνώτερο καὶ μαρτυρεῖ μιὰ μεγάλη πρόοδο, ποὺ εὐχομαι νὰ ἐξακολουθήσῃ. Καὶ μιὰ παρατήρησις: τὸ σονέττο ἔχει δικούς του κανόνες ποὺ δὲν τηροῦνται στὸ ποίημα αὐτό· ἦταν λοιπὸν περιττὸ νὰ γίνῃ δεκατετράστιχο, γιὰ νὰ μοιάζῃ μὲ σονέττο γωρὶς νὰ εἶναι.—«Ὅλα σκόρπια». Ἡ ἰδέα κοινή. Νομίζω ὅτι κάτι τέτοιο ξαναδημοσιεύθηκε καὶ στὴ Σελίδα. Ἡ ἔκφραση κάπως ἀδύνατη. Γιὰ πρῶτο ὅμως πολὺ καλὸ καὶ γιὰ ἐνθέρρυνση τί ἐνέκρινα.—«Τὸ χωριατόπουλο». Ζωντανὸ καὶ νόστιμο. Συμπέρασμο δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ δὲν πειράζει· τὸ δίδαγμα δὲν εἶναι καὶ ἀπαραίτητο στὰ κομμάτια τῆς Σελίδος.— «Στροφές». Ἡ μετάφραση αὐτὴ εἶχε μείνει ἀπὸ πέρυσι. Τὸ σημειώνω γιατί, ὅσο καλὴ κι' ἂν εἶναι, φέτος ὁ *Νικηφὴς τῆς Αὔριον* θὰ τὴν ἔκανε καλύτερη. — «Μιὰ μανία». Νὰ ἕνα πρᾶγμα καθαυτὸ παιδιάτικο, ἀληθινό, χαριτωμένο.Μὰ πάρα πολὺ μοῦ ἄρεσε αὐτὸ τὸ θέμα.Μποροῦσε νὰ γραφτῇ καὶ καλύτερα· ἀδιάφορο! στέλνετε τέτοια κι' ἄς μὴν εἶναι ἀριστουργήματα.— «Στὸ Νοσοκομεῖο». Δὲν εἶναι πολὺ πρωτότυπο (αὐτὰ τάχουν πῆ πολλὲς φορές) ἀλλὰ καλὰ φορμαρισμένο.—«Ἐργασία-ἀργία» Κι' αὐτὸ πολὺ κοινό. Στερωτὸ ὅμως, καλογραμμένο, δόκιμο. —«Πολλὰ ὀνόματα καὶ τίτλοι». Εἴπαμε ὅτι γιὰ τὶς μεταφράσεις δὲν θὰ λέμε τίποτα, παρὰ μόνον ὅταν εἶναι ἐξαιρετικές. Ἐπίσης γιὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, ποὺ τὰ περισσότερα εἶναι δάνεια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνεώνεται,ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διευθύντοῦ, ὅρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1920. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: *Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*, ἀ. (Δ Π). *Ἄγγελος Φλόγας*, ἀ. (ΑΔ). *Ἀγριάνθρωπος*, κ. (ΑΑ). *Ἐργατικὴ Μέλισσα*, κ. (ΠΓ). *Σμυρνιοπούλα*, κ. (ΒΚ). *Αἰλίνα*, κ. (ΚΧ). *Ὡραία Κυρνησία*, κ. (ΑΚ). *Ὀξυδερκὴς Κυνηγός*, ἀ. (;!;;!). *Αὔρα τοῦ Βοσπόρου*, κ. (

δία, Ἄρτεμις, κ. Πίνδιος Φοῖβος, ἀ. Φιόρο τοῦ Λεβάντε, ἀ. Μαραμένο Φιόρι, ἀ. Δεκαπεντάετης Πλοίαρχος, ἀ. Γίνος Βούγος, ἀ. Βερβέια, κ. Χιονισμένη Μαδάρα, κ. Καλαματιανὸ Δουλούδι, ἀ. Κυθέρεια, κ. Ἀκανθυλλίς, κ. Σμυρναϊκὸ Ἀκρογιάλι, ἀ. Δημοκρατία Ὑπαρξις, κ. Δημοκρατία, κ. Περήφανη Κρητικοπούλα, κ. Δικέφαλος Ἀετός, ἀ. Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50
Διὰ τὰς περιπλέον 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. *ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν:* — *ἡ Παράξενη Πριγκήπισσα μὲ Ἀρσὲν Λουπέν, Πτωχὴν Ἀριστοκράτ., Μαχαβορ., Σανθὴν Ἑλληνοπ. Φαίακα, Σβένγ., Διαβολοκόρ.* — τὸ *Κῦμα τοῦ Αἰγαίου* μὲ *Πούλιαν., Ἰδεῶδ. τ. Ἑλλήν., Ἀραπάκι.* — ὁ *Λόρδος Γλήναρβαν* μὲ *Ψωφιδέα., Πρασ. Διάβ., Φρέντον.* — ὁ *Μακεδὼν Πρόσκοπος* μὲ *Συλβίαν, Ἥβην, Ἀμαρυλλίδα, Φριδολίνην, Βιόλαν, Ἀνθρώπον.* — τὸ *Ζιζάνιον* μὲ *Λέναν, Ἰδεῶδ. τ. Ἑλλήν. Φλάμπ. τ. Λευτ.* — ἡ *Δημοκρατεῖσα Ὑπαρξις* μὲ *Δαφνοστ. Ἑλλάδ., Τρελλοαρσ., Πατρ. Δουλοῦδι.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων* (χαίρω πολὺ σὲ ἔγεινες καλὰ κι' εὐχαριστῶ πολύ') *Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες* (ἄλλαξα τὴ λέξη κι' ἔβαλα σ τ ρ α β ό ς, γιὰ νὰ ταιριάζῃ μὲ τὶς ἄλλες, ποὺ ἦταν δημοτικὲς κι' ἀκόμα γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἄσκησις λιγάκι δυσκολώτερη· τὸ λάθος τοῦ κρυπτογραφικοῦ, ἀσήμαντον, ἐνοεῖται εὐκόλως') *Σεπεσμένον Λόρδον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· πολὺ ὡραία αὐτὴ ἡ ἀνάλυση τοῦ «Μυστικοῦ τῆς Κοντέσσας Βαλέραινας» ὁ κ. Ξ. κατενθουσιάσθηκε') *«Ἄνθρωπον* (δὲν ξέρω, γιατὶ δὲν ἐδιάβασα τὸ διήγημα ποὺ λές.) *Κορφιατοπούλαν* (βραβεῖον ἔστειλα.), *Ναυτόπουλο τοῦ Βοσπόρου* (εἰς τὰ φυλλάδια 33 καὶ 50 τοῦ 19.) *Γλαυκώπιδα Ἀθηνᾶν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα') *Ἑλληνικὸν Πόθον* (ἔστειλα· ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις.) *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* (λοιπόν, πῶς πέρασες τὴ γιορτὴ τοῦ ἀδελφοῦ σου μὲ τὶς φίλες σου; καὶ τοῦ χρόνου, νὰ τὸν χαίρεσαι.), *Γοργὴν Ψαροπούλαν, Μεσσηνιακὴν Ἀκτὴν κτλ. κτλ.*

Μακεδόνα Πρόσκοπον, Παπάκι, Φρουρὸν τῆς Ἑλλάδος, Βασιλ. Κυλικᾶν, Νεραϊδα τοῦ Εὐρίπου, Δαίλαπα, Φῶτον Ἄστρην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ).

Παλληκάρι τοῦ Σκρᾶ, Γεώργ. Κ. Ἀναστ., Φαίακα, Ἰδεῶδες τῶν Ἑλλήνων, Κορωνίδα τῆς Σικυῶνος, Φιλόδοξον Ἑλληνα (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἀνοιξα μετὰ τὴν 6ην Ἰανουαρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1898) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, καὶ 24ος. — Ἕκαστος τόμος ***δραχ. 4,*** ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος ***δραχ. 4,30*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ. 4,60*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὅλῳ. — Ἕκαστος τόμος ἄρραπτος ***δρ. 12*** καὶ ραμμένος ***δρ. 14.*** Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ ***50*** ὁ ἄρραπτος καὶ δρ. ***1,50*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. ***1,50*** εἴτε ἄρραπτος εἴτε ραμμένος.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ

[Συνέχεια τοῦ 186ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρ.—Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Μαρτίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων]

77. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον μου τοὺς στρατηγοὺς [φοβίζει,
Τὸ δεύτερον τοὺς νικητὰς πλου- [τίζει.
Τὰ δυὸ μαζὶ ὁ λύτης ἂν ἑνώσῃ,
Κράτος σημαντικὸ θὰ φανερώσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιὰ τὴ Λευτεριὰ

78. Συλλαβόγριφος.

Σ' ἓν' ἀπ' τοὺς γυιοὺς τοῦ Ἰακὼβ
Κολλῶ μιὰ ἀντωνυμία,
Καὶ τρισμεγάλο ποιητὴ
Σοῦ κάνω μ' εὐκολία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνεμοστροβίλου

79. Στοιχειόγριφος.

Ἀπὸ πόλη τῆς Τουρκίας
Ἕνα γράμμα ἀφαιρῶ
Καὶ ἀμέσως ἀντικρύζω
Πέλαγο ἑλληνικό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Χαραυγῆς

80. Στοιχειοτονόγριφος.

Κερασφόρο εἶμαι γνωστό,
Ὅσο ἀπείραχτο μαφίνεις·
Θὰ μάλλάξῃς στὸ λεπτὸ
Καὶ πολὺ θὰ μ' ἐλαφρύνῃς,
Ἕνα γράμμ' ἂν παρευθέσῃς
Καὶ τὸν τόνο μεταθέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Ὑπερήφ. Εὐξεινόπουλο

81. Παλαιὸν Αἴνιγμα.

Λῃσταὶ ἔπεσον εἰς τὴν πόλιν.
Ἡ πόλις ἔφυγεν ἀπὸ τὰ παράθυρα
Οἱ δὲ κάτοικοι ἐζωγρήθησαν.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεώργ. Ε. Μαρκέτου

82. Δικτυωτόν.

******* = Μυθογράφος.
* * * *
******* = Κριτὴς τ. Ἑβραίων.
* * * *
******* = Δίπλωμα.
* * * *
******* = Μυθολ. πρόσωπον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

83. Ἐπιγραφή.

Ι Δ Ρ Ο Κ
Ο Η Δ Υ Α
Υ Ο Ο Ι Δ
Σ Δ Τ Η Η
Ι Ο Π Μ Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τῆς Τύχης

84. Κρυπτογραφικόν.

123456789	=	Ἤπειρος.
21247	=	Ἀρχαία πόλις.
38127	=	Συσταν. κ.σώματος.
49859	=	Θηρίον.
56779	=	Πτηνόν.
63827	=	Οὐράνιον σῶμα.
76189	=	Μαλάκιον.
89527	=	Ἀρχαῖος θεός.
97727	=	Πόλις νήσου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπερηφ. Ἑλληνίδος

85. Ποικίλη συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ὁμηρικὸν ἥρωα:

1, Ἱερὰ ναῦς· 2, Πόλις τῆς Πελοποννήσου· 3, Κόρη τῆς Ἡρωδιάδος· 4, Ἀθηναῖος στρατηγός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τόσκας

86. Γρῖφος.

τοῦ
τοῦ τοῦ
τὸν Ι Κ
τοῦ τοῦ
τοῦ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλύρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 46

613. Ἄθως (ἀ-θῶς.)—614. Θύρα-λύρα.—615 Τὸ ἀλάτι.—616. Δράκων.

617. Α Ι Ε
Α Δ Ω Π Η Ε
Π Ι Θ Η Κ Ο Σ
Β Ο Υ Σ
Θ Ω Σ

118. Ἔριν μίσει. (Ἡ ἐκτοῦ μεσαίου Ε πρὸς τὰ ἔνω καὶ κυκλικῶς). — 619. Ὁράτιος, (ροιά, ἄρα, τρίς, ἰατρός, σός). — 620—624. Δια τ ὴ Μ.: Μύλος, δῆμος, γάμος, ὅμνος, ἄγμα.—625. *Κατίνο* (ΜαρΙΚΑ ΤΙ ΝΑ...)—626. Πέρας ἐπιτέλει μὴ ἀποδειλιῶν—627. Χαλεπὸν τὸ εὖ γνῶναι.—628. Ἀγαπᾶτε τὴν πατρίδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Κ'—69]

Θεῖον ΙΔΕΩΔΟΥΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Κύριον ΙΩΑΝ. ΒΛΑΧΑΚΙΝ

Ἔτη πλέοντα προαγωγῆς ποικίλης, πρόξενα ἀμεταπτώτου εὐτυχίας καὶ χαρᾶς πραγματικῆς, ἀπηλλαγμένα ἀνωμαλιῶν, παγκοσμίου καὶ ἐσωτερικῆς εὐτυχίας ἐγγύα, μὲ πλήρως ἐθνικὴν καὶ ἀτομικὴν ἀποκατάστασιν καὶ τελείαν κατ' ἀντιφρονούντων ὑπεροχήν.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ κ. ἄ.

[Κ'—70]

ΚΙΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Τῆς εὐχές μας μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπη μας.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

[Κ'—71]

ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1919
Ὑποστηριζόμ. ἀπὸ τὴν «Ὁμοσπονδ.»

ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

[Κ'—72]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους τοὺς ψευδωνύμους.

Τρελλὸς Παλιάτσος

[Κ'—73]

Διαπλασσόπουλα! Ποιὸς δὲν θὰ ψηφίσῃ τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον:

ΘΕΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ
ΑΡΓΙΑΝΘΡΩΠΟΣ

[Κ' — 74]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ,,
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΕΚΔΟΣΙΝ ΔΙΑΔΟΣΙΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, Κ.Τ.Λ.

Ἀρχαιοσεβεῖς: Πρόεδρος: *Ἔσπερία Ἄβρα*, Ἀντιπρόεδρος: *Κόμης δὲ Λινιέρ*, Γραμματεύς: *Κλέφτης τοῦ Ὀλύμπου*, Ταμίας: *Δαίδαλος*, Σύμβουλος: *Υἱὸς τῆς Ἑλλάδος*. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Καταστατικὸν λ. 10. Ἀπευθυνθῆτε: Σ. Σωτήριχον, Ὁμηρίδου 42, ἢ Ν. Βαρδαβᾶ Καραΐσκου 250, Πειραιᾶ.

[Κ' — 75]

Ὅλοι!!! Ἕνα λευκὸ ψῆφο στὸ
ΔΑΥΛΟ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ

[Κ'—76]

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ
ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

[Κ'—77]

Ψηφίσατε τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον
ΒΑΡΒΑΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ

[Κ'—78]

Ὅλοι ψηφίσατε τὴν
ΘΕΑΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

[Κ'—79]

Μοῦρα τῶν Δουλουδιῶν, ἐπειδὴ ἔχασες τὴ συντροφιά σου στὸ χωριό, θέλεις νὰ κάμουμε μαζί; Περιμένω ἀπάντηση. *Μελαχροινὸ Διαβολάκι*

[Κ'—80]

Ὅλοι ψηφίσατε Θεὰν τῆς Εἰρήνης κατὰ τὸ παράδειγμά μου.

Ἀραπάκι

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΕΙΣ ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ

Εἶναι ὁ τελευταῖος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ΤΟΥ 1919

Μὲ τὰς 420 Σελίδας του.— Μὲ τὰς 180 εἰκόνας του.— Μὲ τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια».—Μὲ τὴν «Συμμορίαν τοῦ Ἀρλεκίνου».—Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, κωμωδίας, δραμάτια, ποιήματα. κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ *Ἄρραπτος, δρ. 12.*—(καὶ ταχυδρ. δρ. 12,50 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 13,50 διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος, δρ. 14.—(καὶ ταχυδρ. δρ. 15,50 καὶ διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερ.)

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΖΟΥΔΑΚΗ — Εὐριπίδου 3.— Τηλέφ. 11-99.—Ἀριθ. ἐντ. 2932